

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

5(1). Kongre'nin yolundan
komünist partisiyle silahlan!
Yıl:12, Sayı:290, 9 Eylül 1985

Bu etti iki — 30 Ağustos'ta TRT'nin sesi yine kesildi.

Dikkat Dikkat! Burası İşçinin Sesi

“Onları yenecek gücümüz vardır. Yeter ki örgütlenelim. Gün örgütlenme, örgütlü mücadeleyi yükseltme günüdür... Bugün işçiler örgütlü mücadeleyi yükseltiyorlar. Türkiye Komünist Partisi *İşçinin Sesi* kongresini yaptı, örgütünü kavgaya hazırladı. Her mahallede, her işyerinde, her okulda örgütlenin, *İşçinin Sesi*'yle ilişkiye geçin!”

“Haydi mücad le alanlarında, grevl rde, yürüyüşlerde buluşalım!”

30 Ağustos'ta, tam televizyonda haberler okunur, burjuva siyasetçilerinin vatan millet nutuklarını aktarılırken TRT'nin sesi kesildi, görüntüsü kayboldu, araya *İşçinin Sesi* girdi. Yayın 9 dakika sürdü ve Tepebaşı, Kasımpaşa, Galatasaray, Kurtuluş, Taksim, Harbiye, Maçka, Nişantaşı, Şişli, Osmanbey, Mecidiyeköy, Vatan Caddesi, Aksaray ve Karaköy'de oturan milyonlarca İstanbullu tarafından net olarak dinlendi. Bu yayın, 31 Ocak'taki ilk yayının hem güç, hem kapsam olarak iki katıydı.

Halk bu ikinci yayını da coşkuyla karşıladı ve yayında söylenenleri içtenlikle onayladı. Böyle olduğu için bu kez sıkıyönetim yasak koyma cesaretini

bulamadı ve gazeteler haberi vermek zorunda kaldılar.

Türkiye gazeteleri haberi verdiler ama hem içerik, hem teknik olarak çarpıtarak verdiler. Süresini, kapsamını doğru yazmadıkları gibi bu güzel eylemi TKP-*İşçinin Sesi*'nin yaptığını da gizlemeye çalıştılar. Ancak bu sansür fazla bir sonuç vermedi. Çünkü haber Türkiye'de dağıtılan onbinlerce bildiriyle anında duyurulmuştu! Tam burjuvazi ve oportünizm partiye karşı bir saldırı kampanyası açmışken, yayın güçlü bir yanıtın da ötesinde, bir şamar oldu.

Televizyon yayını hakkında ayrıntılı bilgi gazetemizin çek-al sayfalarında.

Partimizin 65. yıldönümü coşkuyla kutlandı, 65. yıldönümünde Parti seslendi:

Haydi kalk yoldaşım Fabrikadan atölyeden

Türkiye Komünist Partisi'nin 65. yıldönümü Londra'da yapılan merkezi bir toplantıyla, coşkuyla kutlandı.

5(1). Kongre'yi yapmış, onun ışığında büyük görevlere atılmış olmanın kıvançıyla yapılan bu yılki toplantı bir başkaydı. Nitekim Yürükoğlu yoldaşımız da toplantıda yaptığı güzel konuşmada bu başkalığı şu sözlerle dile getirdi: “TKP kabuk değiştiriyor. 65 yaşında ama 1985'de yeniden doğuyor. Bu anlamda

hepinizi bir daha kutlarım”

Enternasyonal'in söylenmesiyle, saygı duruşuyla ve bir yoldaşın açış konuşmasıyla başlayan toplantıda televizyon yayınının bantı dinlendi, Türkiye'den gelen mesajlar okundu. Toplantı bizi bekleyen büyük görevlerin bilinciyle doluydu ve Parti Marşı'nın söylenmesiyle, coşkuyla son buldu.

Toplantının haberi dördüncü ve beşinci sayfalarımızdadır.

10 Eylül'ü kutlama toplantısıyla

9. Özveri Taarruzu başladı

Partimizin 65. yıldönümünü anma toplantısıyla birlikte 9. Özveri Taarruzu da başladı.

Yürükoğlu yoldaşımızın 10 Eylül konuşmasında da belirttiği gibi, bu yıl taarruzu üstün bir başarıyla gerçekleştirmek gerekiyor. 5(1). Kongre'yle partimiz bir dönemeç geçirdi ve büyük görevlere atıldı. 9. Özveri Taarruzu'nun üstün başarısı, bu görevleri yerine getirmekle yakından bağlıdır.

Zaten tüm yoldaşlar da bunun bilincindedir. Hedefler sap-

tandı. Yarışmalar başladı. Spor çalışmaları örgütlendi. Ayrıca her yıl taarruz sırasında olduğu gibi, bu yıl da burjuva ve oportünist düşmanlar saldırı, ihbar kampanyalarını başlattılar. Böylece taarruz herşeyiyle tamam bir biçimde açılmış oldu.

Türkiye'de yaşadığımız dönemle ve görevlerimizle bağlı olarak, görevimiz taarruzu en geniş yığınlara götürmek, üstün başarıyla bitirmektir.

Haydi yoldaşlar görev başına!

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 407 London, E16 2EA ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kuruluşundadır. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Kongre'yi coşkuyla karşıladık

Değerli yoldaşlar, TKP-İşçinin Sesi'nin 5(1). Kongresi Fransa'da coşkuyla karşılandı. 5(1). Kongre, Türkiye'de sınıf mücadelesinin bugünkü koşullarında, partiyi bu koşullara göre hazırlayıp savaşa soktu. 5(1). Kongre, Türkiye'deki sınıf mücadelesinin boyutlarını, gereksinimlerini görmüş, bunu nasıl devrim savaşımına bağlayacağını saptamıştır.

Türkiye'nin gereksinimi partidir. Türkiyeli komünistler şimdi canla başla bu ihtiyaca cevap vermek için gecesini gündüzüne katacak, burjuvaziye ve oportünizme karşı amansız mücadeleyi sürdürecektir. Çünkü Türkiye devriminin tek güvencesi komünist partisidir.

Dönem değişti. Bu dönemde kavgayı oportünizm ve sosyal demokratların kuyruğuna takmamak, savaşımı devrim savaşımına bağlamak can alıcı önem taşıyor. Yurtdışında da parti örgütünü güçlendirmek Türkiyeli komünistlerin çizgisini dünya komünist hareketine ulaştırmak, onun için de Türkiyeli göçmen işçilerin yığınsal desteğini sağlamak gereklidir. Yığınları kucaklayan bir komünist partisinin yenemeyeceği düşman yoktur. Günün görevi yığınları kazanmaktır.

Yaşasın 5(1). Kongre!
Z. Çakır, Paris

Kapitalizmi ezmeden sorunlar bitmez

Selam Yoldaş, Uzun zamandır yazamadım. Bundan sonra devamlı olarak yazmaya çalışacağım.

Daha önce ilticacıların durumlarını ve nasıl bir hayat yaşadıklarını yazmıştım. Bu 257.

Uğrunda düştüğün komünizm ülküsü Anadolu'da çiçek olup açacak!

İnanç yoldaşımızın bu resmi cezaevindeki bir yoldaşımız tarafından yapıldı.

İNANÇ SEÇİÇ yoldaşımızın menşevikler tarafından pusu kurularak öldürülüşünün üzerinden beş yıl geçti. Ama kararlılığıyla, disiplinli çalışmasıyla, militanlığıyla, girişkenliğiyle, özverisiyle İnanç savaşımızda yine ön saflardaydı.

Parti içinde ortaya çıkan krizde İnanç, Leninci güçlerin yanında yer aldı. Oportünist yönetim Lenincilere karşı ideolojik mücadele dışında her yöntemi uyguluyordu. Yalanlar, kara çalmalar, fiziksel saldırılar, ihbarlar... Doğruyu bu tür yöntemlerle ezeceklerini sanan menşevikler bu psikoloji ile İnanç'ı katlettiler. Ama kendilerinin de gördüğü gibi yanıldılar.

sayıda yayınlandı. Şimdi yeniden gelişmekte olan olayları az ve öz olarak yansıtmak istiyorum.

Kampta her üç ayda bir sürü insanın ilticaları kabul oluyor. Bunların çoğu sosyalist ülkelerden gelenler. Üç ayda pasaportlarını alıp bütün haklara sahip oluyorlar. Diğer insanlar ise uzun süre her hakdan mahrum olarak, yarı aç, yarı tok, sefil bir hayat yaşıyorlar.

Genel olarak az ve orta gelişmiş kapitalist ülkelerden, özellikle de Türkiye'den gelenlerin hiçbir hakları yok. Onları 2 ile 5 yıl arasında bir süre bekletiyorlar. Kapitalist sömürüye karşı savaş verenleri pasifleştirmek için onlara birçok zorluk çıkartıyorlar.

Kamptaki ilticacı sayısı önceden 180 kişiydi her odada üçer kişi kalıyordu. Adam başına 1m² yer düşüyordu. Gelen ilticacıların sayısı artınca, her odaya birer kişi daha yerleştirdiler. Şimdi odalarda dörder kişi kalıyor. Mevcut, 250 kişi oldu. Banyolar, tuvaletler pis, çocukların oyun oynayacak yerleri yok, spor sahası, okuma odası, televizyon yok. İlticacıları psikolojik baskıyla yıldırıyorsa

çalışıyorlar. Ayda 70 DM cep harçlığı veriyorlar. Bu para neye yetsin ki? Her hafta aynı yemekler. Kimse doğru dürüst doymuyor. Öylesine tiksindik ki, yemek dahi yiyemiyoruz.

Kampta uzun süredir ilticaları kabul olmayıp bekleyenlerden, Sri Lankalılar, Ganalılar, Araplar ve Türkiyeliler olarak, kamptaki yaşam koşullarının değiştirilmesi için kampın sorumlu kişileriyle konuştuk. Birkaç kere yemek arabasını geri gönderdik. Yemekler bir hafta düzgün geldi, gene bozuldu. Tekrar bu ülkelerin insanları ile oturup konuştuk, açlık grevine gitmeye karar verdik. İçimizde iyi dil bilen bir Sri Lankalı arkadaş bize Uluslararası Af Örgütü'ne gidelim, onlarla konuşalım, dedi. Af Örgütü haftada veya 15 günde bir kampa temsilci gönderip, ne gibi sorunlarınız var diye sorardı. Biz de tek tek söyledik. Ama sorunlarımıza hiçbir yanıt ve çözüm gelmezdi. Şöyle, böyle diye bize ninni söylerlerdi. Eski hamam, eski tas, değişen hiçbir şey yok.

Neyse 10 kişiden fazla ilticacı Uluslararası Af

İnanç yoldaşın cenazesi, Türkiye'de ilk kez olarak, orak çekiçli bayrağa sarılarak kaldırıldı. Ve komünistler orada bir kez daha and içtiler: Oportünizme karşı savaş, burjuvaziye karşı savaştan ayırmayacağız!

Oportünizme doğuştan yeminli komünist hareket, resmi parti yönetiminin tabandaki militanlara neler yaptırabileceğini, yaptırdığını unutmadı, unutmayacak da!

İnanç yoldaş ölümünün 5. yıldönümünde sana sesleniyoruz: Elinde devrimci coşku ile dalgalandırıldığın kızıl bayrağı daha da yükseklere dikeceğiz. Uğrunda düştüğün komünizm ülküsü, Anadolu'da çiçek olup açacak!

Örgütü'ne gittik ve bizler açlık grevine gitmeye karar verdik dedik. Damdan düşer gibi bize soru sordular. Açlık grevinin nedenlerini sordular. Sorunlarımızı tekrar anlattık. Biz bir araştıralım, bilgi toplayalım, haftaya gelin tekrar konuşalım, dediler. Neyse hafta oldu vardık. Bize açlık grevinin iyi olmadığını, ölüm tehlikesi olduğunu vb. anlattılar, nutuk çekmeye başladılar. Biz size sadece basını çağırırız dediler. Bizler ise hergün yavaş yavaş ölmektense, bir kerede ölmek daha iyidir dedik. Hepsini afalladılar. Kararlı olduğumuzu bildirdik ve çıkıp gittik.

Kampta bir de kiliseye ait sosyal yardımlaşma var. bu SDP'lilere (Sosyal demokratlara) ait. Ertesi gün sabahın saat 9'unda sosyal yardımlaşmadan beni çağırıldılar. Kamptaki yaşam koşullarının düzeltilmesi için Cuma'ya toplantı olacağını söylediler. Toplantıya her ülkeden birer kişi, kampın şefinin sekreteri, Baden Württemberg eyaletinin iltica sorumlusu olan şef ve onun yardımcısı, sosyal dayanışma ve yardımcısı, kampa

yemek getiren firmanın şefi ve daha tanımadığımız birkaç kişi katıldı. Toplantıda 20'nin üzerinde insan vardı. Konuşmalar, Almanca, İngilizce Fransızca geçiyordu. Üç saat süren tartışmalarda istemlerimizi sıraladık:

- Kamplarda yaşam koşullarının düzeltilmesi.
- Sosyal yardımın (70DM) ve 6 ayda bir verilen 280DM gıyecek yardımının yükseltilmesi.
- Yemek paralarının ayda belli bir miktar nakit olarak ödenmesi.
- Sosyalist ülkelerin ve kapitalist ülkelerin insanlarına aynı hakların verilmesi.
- İltica kamplarının sağlık ekipleri tarafından kontrol edilmesi. (Bir hafta sonra gezici röntgen arabası geldi herkesin filimlerini çektiler.)
- Kamp yerinin değiştirilmesi.

Bu istemlerimize karşılık yemeklerin düzeleceğini, aybaşından sonra herkesin kendi yemeğini pişirmesi için herkese malzeme verileceğini ve mutfakların tamir olup ocakların konulacağını söylediler. Sosyal yardımların yükseltilmesi İçişleri Bakanı'nın kararına bağlı

olduğundan buna çözüm getiremeyeceklerini, öteki sorunlarımıza ilişkin olarak da İçişleri Bakanı'nın onayı olmadan hiçbir şey yapamayacaklarını söylediler.

Diğer ülkelerden gelen insanlarda işçi bilinci pek olmadığından herşeyin düzeleceğini sanarak söylenenleri kabul ettiler. Eğer söz verilen şeyler yapılmazsa kararımızın kesin olduğunu ve açlık grevine gidileceğini vurguladık. Sosyal demokrat görünen tipler, bizim yanımızda görünüp öte yandan yetkililerle hemen işbirliğine geçiyorlar. Amaçları ilticacılarıdan yana görünerek ilticacıların eylemlerini engellemek.

Neyse, sonuçta bu ufak tefek girişimlerle birşeyler elde etmeyi başardık. Örneğin yemekler biraz olsun düzgün çıkıyor. Her aybaşı çarşıya gidip gelmek için sosyal yardımlaşmadan gidış, dönüş tramvay bileti alıyoruz. Ayrıca Büro'dan da, doktora, yabancılar polisine, Frankfurt'ta avukatına, acilen uzakta bir akrabasının yanına gideceksen gidış-geliş tren bileti alıyoruz.

Kamplarda yaşam böyleyken 24 Temmuz 1985 tarihli *Tercüman*'da "Wiesbaden'de ilticacıların durumu tartışıldı" başlıklı bir yazıda ilticacılara eğlence düzenlendiği, ballandırılı ballandırılı anlatılıyor. Eğlencede canbazlar ve sihirbazlar davetlileri neşeye boğmuşlar. Gülmeyi bile unutmuş insanları zorla güldürmeye çalışıyorlar. İlticacılar kimbilir hangi istemlerle yola çıktılar, onların istemlerini bir eğlenceyle kapatıyorlar.

Bizler kampta bitlenmiştik. Belediye'den 1 hafta sonra gelip kampı ilaçladılar. Yaşadığımız yer fabrikaların çemberine alınmış. Sis ve kokudan nefes alınmıyor. Zaman, zaman odalara sızan kokuyu çıkaramıyoruz. Yazın sivrisineklerden yatılmıyor. Burada inekler bile yaşayamıyor.

Kapitalistler bizleri yavaş yavaş öldüreceklerini ve bizden kurtulacaklarını sanmasınlar. Biz devrimciler gözü kara insanlarız. Bizi hapishanelerde bile kolay kolay öldüremiyorlar. Ayrıca pasifleştirme ve bıkkınlık verme taktikleri de bizlere vız gelir. Tarih bizden yana, çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı. Haydin yoldaşlar, kapitalizmi ezmeden, biz emekçilerin sorunları bitmez.

Frankfurt
Ferhat Savaş

HAYDİ

9. ÖZVERİ TAARRUZU'NA

9. Özveri Taarruzu'muza 7 Eylül Cumartesi günü başladık. On hafta sürecek taarruz boyunca emegimizle, yaratıcılığımızla, disiplin ve özverimizle bu taarruzun da başarısını, yalnız başarısını da değil, üstün başarısını, oya gibi örecek, partimizi devrim daha hazır bir duruma getireceğiz.

Yürükoğlu yoldaşımız, bu yılki 10 Eylül konuşmasında, 9. Özveri Taarruzu'nu "üstün bir başarıyla" bitirmemiz gerektiğini vurguladı. TKP-İşçinin Sesi'nin özveri taarruzları şöyle bir bakacak olursak, başarı taarruz geleneğimizin ayrılmaz bir parçası olmuştur. Örgütümüz tüm taarruzlardan büyük bir başarıyla çıkmış, her yıl, bir önceki taarruzun başarısını deyim yerindeyse "eskitmiş"tir. Böyle olduğu halde, bu yılki taarruzdan "üstün başarı"yla

çıkamamız gerektiğini vurgulamamız, 9. Özveri Taarruzu'mun taşıdığı cananlık önemi belirtmektedir.

Bugüne kadar sekiz özveri taarruzu yaşadık. Taarruzların Türkiye'nin ve örgütümüzün içinde bulunduğu koşullara bağlı olarak öne gelen değişik görevler nedeniyle değişik vurguları oldu. Özveri taarruzu geleneğimiz Türkiye'nin boydan boya devrimci durum yaşadığı, buna karşılık en başta partimizin başına çöreklenmiş oportünizm nedeniyle öznel öğenin geride kaldığı bir ortamda doğdu. "Burjuvaziye karşı savaş, oportünizme karşı savaşın, aydınlatma" ana belirgisiyle sürdürülen ilk taarruzlar, oportünizmden arınmış, disiplinli, özverili bir komünist parti yaratma savaşımızda büyük bir okul oldu. Ardından gelen faşizm yıl-

larında, veba gibi ortalığı saran geri çekilme, yılgınlık psikolojisine karşı coşkuyla, başarıyla sürdürdüğümüz özveri taarruzları hem bu psikolojiyi sarsmada, hem de partiyi yeni savaşlara hazırlamada can alıcı işlev gördü. Herkes oturmuş "faşizm geldi", "gericilik dönemi geldi" diye ağlaşır, tahta kurdu gibi insanı kemiren yenilgi psikolojisine teslim olurken, "Tanklarla gelen devrimle gidecektir" ana belirgimizle partimiz için, devrim için neşeyle, coşkuyla özveri yarışına girmemiz, çevremizi de yarışa katmamız, partimize ve sempatizanlarımıza sağladığı yararları kenara bırakalım, özveri taarruzu geleneğimize dudak bükmem için bile uyarıcı işlev görmek yararlı olmuştur.

Yaşamakta olduğumuz 9. Özveri Taarruzu'na gelince, bugün henüz partimiz bambaşka bir durumda değil, hem de Türkiye'de bambaşka bir ortam vardır.

"Artık oportünizmi kalın çizgileriyle yenmiş, yeni, savaşçı bir komünist parti" yaratmış durumdayız. Partimiz 5(1). Kongresi'nden yeni tüzük ve programla, yürüyeceğimiz yolu pırıl pırıl aydınlatan kararlarla çıkmıştır.

Öte yandan, Türkiye'de faşizmin çözülüp bittiği, otoriter eğilimli gerici rejimin de hızla çözülmekte olduğu o kadar açık seçik ortaya çıkmıştır ki, Yürükoğlu yoldaşımızın bu yılki 10 Eylül konuşmasında belirttiği gibi, artık Türkiye'de faşizmin çöküşünü iddia etmek bir "orijinallik" olmuştur.

Bugün "Türkiye'nin de, partimizin de vardığı yeni aşamanın, hem de birbiriyle uyumlaşarak partiye gösterdiği tek bir hedef vardır: Yığınları kazanmak". "Türkiye halkının özgür, bağımsız yaşantısı, mutlu geleceği tek bir koşula, gericiğe karşı savaşta işçi sınıfının hegemonyasına bağlanmıştır." (5(1). Kongre kararlarından)

İşçi sınıfının hegemonyasını yaşama geçirebilmek, önünde durulmaz bir dalga gibi yaklaşan yeni devrimci kabarıcı devrimin kalıcı etkisine ulaştırabilmek için yığınlar arasında dolu dizgin bir devrimci çalışmayı yükseltmemiz, partimizi yığınlarla bağlayarak güçlendirmemiz gerekiyor.

9. Özveri Taarruzu'ndan Türkiye ortamının ve partimizin önümüze koyduğu bu zorlu görevin bilinciyle, başarıyla da değil, "üstün bir başarıyla" çıkmak zorundayız. Haydi 9. Özveri Taarruzu'na!

65. yıldönümünde parti sesleniyor:

Partimizin 65. kuruluş yıldönümü, merkezi olarak Londra'da yapılan güzel bir toplantıyla kutlandı.

İstanbul'dan

Değerli Yoldaşlar, Burjuvazinin menşevikleri de yedeğine alarak partimize karşı saldırı kampanyası başlattıkları bir dönemde 65. yılımızı kutluyoruz.

5(1). Kongre'mizden sonra bunalımı derinleşen menşevik yönetim, krizi atlatabilmek için tek bir silaha sarılıyor: *Devrimci alternatifte saldırı*. Oportünizmin burjuvaziyle ortaklığı işte bu noktadan başlıyor.

Bütün bu saldırıları boşa çıkaracağız.

Yaşasın 5(1). Kongremiz!
Yaşasın Partimiz!

İstanbul Parti Örgütü

Ankara'dan

Değerli Yoldaşlar, TKP'mizin 65. yılını bölgeimizdeki tüm yoldaşlar adına coşkuyla kutlarız. Bu kutlamanın diğer yıllardakinden bir farkı olduğunun bilincindeyiz. Şimdi kongresini yapmış ve döneme uygun çalışma anlayışıyla silahlanmış bir partinin üyeleri olarak TKP'mizin 65. yılını kutluyoruz.

Partimizin tarihinde, özellikle de son 6 yıldır önemli birçok olay yaşandı. Ama şu anda TKP'miz daha yoğun ve zorlu ama bir o kadar da onurlu bir döneme girdi. Programı, tüzüğü ile komünist adını gerçekten hak etmiş partimiz, kongre kararları doğrultusunda hızlı bir çalışmada içinde.

Türkiye'nin gereksinimi partidir. Türkiye devrimine öncülük edecek TKP'den başka parti yoktur. Bu gerçeği, burjuvaziye, oportünizme, parti düşmanlarına vura vura tüm dünyaya kanıtlayacağız. Yaşasın TKP-İşçinin Sesi! Yaşasın Komünizm!

Ankara Bölge Komitesi

Haydi kalk yoldaşım fabrikadan atölyeden gelec k onun için savaşanların

Partimizin 65. kuruluş yıldönümü, merkezi olarak Londra'da yapılan güzel bir toplantıyla kutlandı.

Bu yılki kutlama daha bir başkaydı. 65. yıl, 5(1). Kongre'yi yapmış, onun ışığında sınıf savaşında çok ciddi görevlere atılmış olmanın kıvancıyla kutlandı. Ayrıca, tam burjuvazi ve oportünizm partiyeye karşı bir saldırı kampanyası açmışken, 30 Ağustos'ta İstanbul'da yine TRT'nin sesini kesen 2. TV yayınının yapılmış olması ek bir coşku kaynağı oldu. 9. Özveri Taarruzu'muz da bu güzel toplantıyla açıldı.

Toplantı, Enternasyonal'in söylenmesiyle ve ardından bir yoldaşın açık konuşmasıyla başladı. Önce salondakileri devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna çağırarak yoldaşımız, konuşmasında, 5(1). Kongre'nin TKP'nin 65 yıllık deneyiminin ve *İşçinin Sesi*'nin 6 yıllık deneyiminin birikimi temelinde toplandığını ve gerek tarihsel, gerekse güncel olarak büyük anlam taşıdığını belirtti. "İşçi sınıfının, önünde devrime yürüyecek savaşkan ve hünere bir partiye ihtiyacı var, biz böyle bir partiyiz ve bunu her gün kanıtıyoruz, kanıtlayacağız" diyen yoldaşımız, burjuvazinin attığı sahte demokrasinin nutuklarına, sosyal demokrasilerin ve menşeviklerin nasıl yine piyasaya sürüldüklerine değindi. Bunlara karşı en iyi yanıtın, 5(1). Kongre kararlarının ışığında, yoğun yığın çalışması yapmak olduğunu vurgulayan yoldaşımız, "şimdi bir bant dinleyeceğiz" diyerek sözlerine son verdi.

Dinlediğimiz bant, 30 Ağustos'ta, tam vatan millet nutukları sırasında İstanbul'da TRT'nin sesini kesen ve Tepebaşı, Kasımpaşa, Galatasaray, Kurtuluş, Taksim, Harbiye, Maçka, Nişantaşı, Şişli, Osmanbey, Mecidiyeköy, Vatan Caddesi, Aksaray, Karaköy'de oturan milyonlarca İstanbullunun dinlediği TV yayınının bantıydı. Yığınları örgütlenmeye, örgütlü mücadeleye çağırıyordu. Sloganlarla, marşlarla karşılandı.

Açık konuşmasını yapan yoldaş, bundan sonra, *İşçinin Sesi* hareketinin kurucusu ve önderi, Yürükoğlu yoldaşımızın konuşacağını duyurdu. Yürükoğlu yoldaşımız da bu yıl daha büyük bir sevgi ve coşkuyla karşılandı. Parti içinde oportünizme karşı başkaldıran, oportünizmi örgütsel olarak dışladığımız 5(1). Kongre'ye dek katedilmiş uzun yoldaki ve bugün talip olduğumuz büyük görevleri yerine getirmedeki değerli önderliğiyle yoldaşımıza adeta yılların biriktirdiği sevgi gösterildi.

Yürükoğlu yoldaşımız, "partimizin 65. kuruluş yıldönümü hepimize kutlu olsun" diyerek başladığı sözlerini şöyle sürdürdü:

"Bugün partimizin tarihinde iyi güzel ne varsa alan ve büyüyen, kötü çirkin ne varsa reddeden ve yok eden bir oluşum geliyor. 65 yaşındaki TKP kabuk değiştiriyor. 65 yaşında ama, 1985'de 5. Kongre ile yeniden doğuyor. Bu anlamda hepimizi bir daha kutlarım."

Bundan sonra Yürükoğlu yoldaşımız kısa konuşacağını, 5. Kongre'nin döneme ve görevlerimize ait herşeyi söylediğini belirtti ve "bize düşen kongremizin koyduğu hedefleri gerçekleştirmektir" dedi.

Yürükoğlu yoldaşımız önce Türkiye'deki ortama değindi. Son bir yılda Türkiye'nin toplumsal-siyasal ortamının kökten değiştiğini, bugün burjuva siyasal çevrelerin hiçbir kesiminin 12 Eylül'ün *açıkça* yanında duramaz olduğunu, bu süreçte anayasasının ve yasaların çoktan delindiğini, Evren'in bile çok alttan almak zorunda kaldığını söyledi. Burjuva siyasetçilerinin halkın konumunu çok iyi gördüklerini ve hem halkın desteğini alarak başa gelmek, hem de, en önemlisi, halkın tepkisinin sözcüsü olup patlamaları önlemek için bugünkü tutumları aldıklarını belirtti.

Yoldaşımız, çözülmeyi denetimde tutabilmek, dizginleyebilmek için çeşitli yolların geliştirildiğini söyledi ve bunların en önemli bazılarını değindi. Yoldaşımız ilk olarak, SO-DEP-HP, DYP-MDP birleşmesiyle bu partilerin parlamentoya girmesini ele aldı. Evren'in önce buna karşı konuştuğunu, şimdi ise onayladığını belirttikten sonra, bunun hem çözümlenmenin sürdürdüğüne kanıt oluşturduğunu, hem de aynı zamanda çözülmeyi

Çeşitli burjuva ve oportünist güçleri içeren geniş bir düşman cephe
TKP-İşçinin Sesi'ne karşı kampanya açtı.

Demokrasi savaşında d vromci sesimizi daha da yükselteceğiz işçi demokratları nasıl savaşmışlarmış onlara göstereceğiz

İşçinin Sesi'ni İstanbul'da milyonlarca emekçiye ulaştıran TV yayını düşman cepheye iyi bir yanıt oldu.

Son sıralarda Türkiye ve Avrupa baskısı *Tercüman*'da, İngiltere'de yayınlanan *Private Eye* dergisinde ve *Guardian* gazetesinde, yine İngiltere'de yayınlanan menşevik dergide, *İşçinin Sesi*'ni konu edinen, *İşçinin Sesi*'ne ve işçi hareketine zarar vermeyi amaçlayan çeşitli yazılar ardarda çıktı. Yayın organlarından da belli olduğu gibi düşman cephe, sağdan sola doğru, azılı gerici burjuvalardan menşeviklere dek uzanıyor. Hatta yer yer *İşçinin Sesi*'ne karşı tanık olarak gösterilen V. Demir de en sol ucundan cepheye katılıyor.

Tam bu sıralarda burjuvazi ve oportünizmin işbölümü içinde böyle bir kampanya açmış olması doğaldır. Türkiye Komünist Partisi *İşçinin Sesi* Türkiye'de gerçek solu, yani işçi solu temsil eden tek partidir. Kongresini başarıyla yapmış, pırl pırl komünist bilinciyle Türkiye'nin durumunu ve gereksinimini, bu gereksinimi giderme yolunda kendi üstüne düşen görevleri doğru olarak saptamış ve görevlerini yerine getirmek üzere enerjyle işe dalmıştır. TKP *İşçinin Sesi*, burjuvazi ve oportünizm için artık daha büyük bir tehlikedir. Böyle bir kampanyanın açılması şaşırtıcı olurdu. Öte yandan, *İşçinin Sesi*'ni İstanbul'da milyonlarca emekçiye ulaştıran TV yayını bu kampanyaya çok güzel bir yanıt oldu.

Şimdi düşman cepheye ve yazılarına daha yakından bakalım.

Burjuvazi ve oportünizme karşı savaş uzun erimli bir olgudur. Bize yönelen bu kampanya ne ilktir ne de son olacaktır. Ancak, nasıl uzun maçlar raundlara ayrılıyorsa, düşman kampın saldırı kampanyalarını da raundlar halinde guruplayabiliriz. Ayrıca, geçmiş deneyimlere bakınca görebiliriz ki her raundun başlangıç sinyali veren ilk atışı yapma "şerefi" bazen birine, bazen ötekine düşmektedir. Menşeviklerin radyodan ad ad okudukları *İşçinin Sesi* yandaşlarını polislin soruşturması da, bizzat Evren'in daha faşist darbeyi duyurduğu ilk konuşmada *İşçinin Sesi*'ni hedef alışı da unutulmuş değildir.

Saldırılarda bu son raund, 5(1). Kongre'mizin başarıyla toplanmasının hemen ardından ve

menşevikler tarafından başlatıldı. Menşevikler, Kongre'yi, gazetemizin 283. sayısında aynen

bastığımız iğrenç bir yazıyla ve biz gazetemizde henüz duyurmadan önce "duyurdular".

Kongre'nin yapıldığını bizim sol örgütlere gönderdiğimiz mektuptan öğrendiklerini, *Kurtuluş Yolu*'nun bir yayınına da "tanık" göstererek aylardır inkâr ediyorlar. İnkâr ederek, "biz illegal sol örgütlere ajan sokar, öğrendiğimiz bilgileri, hem de açıktan burjuvaziye ihbar ederiz" demiş oluyorlar. Bu konuma öyle alışmışlar ki, böyle yapamamış oldukları durumlarda bile kendilerini böyle göstermeyi övünülecek birşey sanıyorlar. Kafacıkları böyle bir komplocu mantıkla işleyen menşevikler, ondan sonra biz "sosyalist ülkeler komple diplomasisine başvuruyorlar" dedik diye küplere biniyorlar. Oysa kendileri, bizim dediğimizin ne denli doğru olduğuna "parlak" bir kanıttılar.

Menşevikler 5(1). Kongre'ye ilişkin olarak burjuvaziye teknik açıdan düzgün, zamanında ihbar hizmetinde bulunamadılar. Ama, yalnızca burjuvazinin anlayabileceği o iğrenç dilleriyle, burjuvaziye, olayın *acil* önemine ilişkin *siyasal* ihbarda bulundular. Bu raundda komünistlere karşı saldırının ilk atışını yapma "şerefi"(!)ne nail oldular! Gelgelelim, öyle görünüyor ki, bununla da yetinmiyorlar.

The Guardian gazetesinin 17 Temmuz 1985 tarihli sayısında bir köşede çıkan küçük bir yazıda İngiltere Türküyel Kadınlar Birliği İTKB'nin Büyük Londra Belediyesi Kadınlar Komitesi'nden kreş açmak üzere aldığı parasal yardım konu ediliyordu. Yazıda, "İngiltere'de yaşayan Türküyel topluluk, İTKB için, gizli TKP'den atılmış bir parçacık olan *İşçinin Sesi*'nin paravan örgütü olduğunu söylüyor" deniyordu.

Böyle bir "söylenti", İTKB'nin kreş açmasını dört gözle bekleyen Türküyel topluluktan çıkamaz. Bu, ya demokratik yığın örgütü İTKB'ye bile tahammül edemeyecek denli gerici burjuvaların bir uydurmasıdır, ya da komplocu mantıklarıyla menşeviklerin *İşçinin Sesi*'ne karşı "savaşım" yürütmek uğruna demokratik yığın örgütleri hakkında da ihbarcılıkta bulduklarının bir örneğidir.

Nitekim *Guardian*'daki yazı çıktıktan sonra konu çok daha geniş, düzeysiz ve ayrıntılı olarak

AGUSTOS 1985

22

22 AGUSTOS 1985 34

DOMESTIC 8544

Halk'a ve emekçilere

Tercüman

HER SABAH DÜNYA YENİDEN KURULUR. HER SABAH TAZE BİR BAŞLANGIÇTIR

06703A

SATIŞ FİYATLARI	TL
Abonelik	1.75
Yıllık	17.50
Yarıyılı	8.75
3 aylık	5.25
1 aylık	1.75
10 kuruş	0.10
5 kuruş	0.05
2 kuruş	0.02
1 kuruş	0.01

Savunma İsbirliği Anlaşması için

ABD'den 'garanti', istiyoruz

- Özalın Schultz ve Weinberger'e birer mektup gönderceği belirtiliyor
- İki Kongre üyesi Ankara'da Türk-Amerikan ilişkileri konusunda görüşmelerde bulunuyorlar

Yerli komünistlere Londra'dan çağrı yapıldı

TKP, Türk-İş'e sızmak istiyor

- "İşçinin Sesi" adlı dergide yayınlanan yazıda "İşçi sınıfının sendikal birliğini Türk-İş'te sağlamanın önemi" üzerinde duruldu
- TKP'nin Londra kanadını temsil eden Nihat Akseymen'in çıkardığı dergide, ayrıca grevler "savaş okulu" olarak nitelendirildi

Ev şansı, Fatma İsmail Aban Hamburg'ta...

19 yıldır Almanya'da çalışan şairimiz, "Bir türlü ev almak mümkün değil" diyor

ANKARA, (Akajans) — Merkezi Doğu Berlin'de bulunan kanun dışı Türkiye Komünist Partisi, şimdi de Türk-İş'e el atma çabasında. TKP'nin Londra'da çıkan yayın organı "*İşçinin Sesi*" isimli mini dergi yurt içindeki komünistlere "Türk-İş'e sızmaları" için çağrıda bulundu.

TKP'nin Londra kanadını temsil eden ve R. Yörükoğlu takma ismini kullanan Nihat

Akseymen tarafından çıkarılan "*İşçinin Sesi*"ndeki yazıda, içinde bulunduğumuz dönemde Türkiye'de komünistlerin Türk-İş'e sızmalarının büyük önem taşıdığı bildirildi. TKP'nin Türkiye'deki yandaşlarına yapılan çağrıda şöyle denildi:

"SAVAŞ OKULU"
"Bu ortamda gerici, faşist sendikalarda çalışmanın, işçi sınıfının önemini arttırdığını belirtmek istiyoruz. Bunu yapmamak, geri işçi yığınlarını burjuvaziye bırakmak demektir. Gerici sendikalara dalmak kuşkusuz kolay iş değil. Düzenli, sabırlı, inatçı bir çalışma gerek."

İşçinin Sesi aracılığıyla TKP'nin Türkiye'deki yandaşlarına yaptığı çağrıda, bir yandan Türk-İş'e bağlı sendikalara sızmaları istenirken, diğer yandan da grevlerin yaygınlaştırılması istendi. Grevler, birer "savaş okulu" olarak nitelendirilerek, "İşçi sınıfının savaşı açısından grevler çok önemlidir. Bu bilinen bir gerçek. Ama grevler işçi sınıfının kapitalizme karşı savaşımının başlangıcını gösterir. İşçiler grevde kendi güçlerinin farkına varır ve birlikte davranmanın anlamını kavrarlar. Grev yalnızca kendi işverenlerini, kendi iş arkadaşlarını değil, bütün kapitalist sınıfı ve bütün işçi sınıfını düşünmeyi öğretir" denildi.

İçinde yandaşlarına Türk-İş'e sızma emrinin verildiği "Grevler Yayılıyor" başlıklı yazının da bulunduğu "*İşçinin Sesi*" dergisi Londra'dan Türk-İş'e bağlı bütün sendika yöneticilerine gönderildi. Dergide, son günlerdeki bazı grevlere de temas edilerek, şu görüşe yer verildi: "İlk grevler belki cılız grevlerdir. Ama öyle de olsa, çıkan bu ses, gelecek günlerdeki büyük fırtınaların habercisidir."

Türk-İş Eğitim Sekreteri
Kaya Özdemir "Hainler
Türk-İş'e sızamaz" dedi

"TKP hava alır"

Keçeciler:
"Ara seçimi
1986'da"

menşevik yayın organında tekrar yer aldı. Bu yazıyı aynen basıyoruz. Yazıda söylenenlere değinmeden önce, menşevik yayının hemen ardından çıkmış bir başka yayından da söz edelim.

Özel Dedektif (Private Eye) adlı skandal dergisinin (Bu dergiden bir çeviriyi 256. sayımızda yayınlamıştık) 23 Ağustos tarihli sayısında aynı minvalde bir yazı daha çıktı. Bu yazıda da İTKB'nin aldığı parasal yardım konu ediliyor ve İTKB'nin *İşçinin Sesi*'nin paravan örgütü olduğu söyleniyor. Aynı zamanda *Özel Dedektif*'in, geçen yılki bir yazısında Yürükoğlu yoldaşımıza ilişkin olarak öne sürdüğü, 12 Mart sıralarında TİP'in paralarına el koymak(!) gibi gülünç bir iddia yine yuvarlak bir biçimde tekrarlanıyor. *Özel Dedektif*'in bu yazısında yeni olan birşey, geçtiğimiz aylarda Londra'ya geziler yapmış olan SODEP'lilerin İngiltere İşçi Partisi'ne söyledikleri sonucunda, İşçi Partisi'nde İTKB gibi yığın örgütlerine tavır değişikliği olduğunun belirtilmesidir.

Şimdi menşevik yazıya ve skandal dergisinin yazısına birlikte bir göz atalım. Önce şu yığın örgütleri ve parasal yardımlar konusundan başlayalım. Sonra menşeviklerin ve Türkiye sosyal demokratlarının İşçi Partisi'ne neler dediklerine bakalım.

Skandal dergileri bile bu yığın örgütlerinin aldığı para yardımları "Yürükoğlu'nun kasasına giriyor" gibi doğrudan bir iddiada bulunmaya cesaret edemiyorlar. Biyorlar ki, bu paralar ancak verildikleri amaç için harcanabilir ve her harcama da fatura fatura belgelenir. İki de bir müfettişler gelir vb. Öyle bir iddiada bulunurlarsa, işte asıl o zaman *İşçinin Sesi*, o yardım paralarından da daha çok bir tazminatı kendilerinden *hukuken* isteme hakkına sahip olur.

Bu nedenlerle skandal dergileri bile çok dikkatli, yalnızca kuşku uyandırıcı yuvarlak bir üslupla çamur atma yoluna giderken, menşevikler istediklerini, üstelik en aşağılık bir dille, Vural Demir'i de tanık göstererek, yazıyorlar. Burjuvalar da, menşevikler de biliyorlar ki biz menşevik de olsa, sol bir örgüte karşı dava açma yoluna kolay kolay başvurmayız. Bu yüzden

menşevikler öne atılıyorlar ve istedikleri gibi vır vır konuşup en aşağılık anti-komünizmi yapıyorlar. Böyle giderse, sol örgüt kategorisinde daha ne kadar kalırlar, o bilinmez.

Söz konusu yığın örgütleri örgütsel olarak bağımsız, demokratik yığın örgütleridir. İçlerinde *İşçinin Sesi* yandaşları olduğu gibi, başka siyasal görüşten çok sayıda kişi de vardır. Ve üstelik menşevikler İngiltere'ye ihraç edildikleri zaman, bütün bu örgütler bir bir gidip kendilerine, aynı demokratik yığın örgütünün çatısı altında birlikte çalışma önermişlerdir. Şimdi anlaşılıyor ki menşevikler, yalnız

İşçinin Sesi'ne karşı değil, içinde *İşçinin Sesi* yanlılarının bulunduğu demokratik yığın örgütlerine karşı bile ihbarcılıkta bulunmakla görevlendirildikleri için bu örgütlere girmemişler! Ve bu uğursuz görevlerinde *Özel Dedektif* gibi skandal dergileriyle tıpatıp aynı konuma düşüyorlar.

İşçi Partisi ile ilişkiler konusuna gelince. TKP *İşçinin Sesi* İşçi Partisi'ne üye değildir. İşçi Partisi'ne üye olan İngiltere Türkmen İlericiler Birliği İTİB'dir. Ve bunun da yanlış bir tarafı yoktur.

İTİB sosyalist yığın örgütüdür. İTİB'in devrimci görüşleri,

eylemciliği, eylemlerde militanlığı İngiltere'de yıllardır dillere destan olmuştur. *İşçinin Sesi* İTİB'in işçilerle birlikte yürüttüğü savaşımın içinden doğmuştur. Türkiyeli işçiler arasında İTİB'e büyük bir sevgi vardır. İTİB'in İngiliz ve yabancı demokratlar arasında da geniş bir saygınlığı vardır. Bu nedenlerle, İşçi Partisi bir "Türk seksiyonu" açmak istediğinde İTİB'e başvurmuştur. İTİB'in görüşleri, siyasal kimliği, herşeyi bilindiği ve bunlarda bir değişiklik de istenmediği için İTİB bu öneriyi memnuniyetle kabul etmiştir. Bilindiği gibi Lenin, örgütsel ve siyasal bağımsızlığı, eleştiri hak-

kı saklı kaldığı sürece Britanya Komünist Partisi'nin bile, ilginç bir örgütsel yapısı olan İngiliz İşçi Partisi'ne üye olabileceğini belirtmiştir. (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.31, s.257-263)

Dolayısıyla menşevik yazıda bu girişimin sağ oportünistlikle suçlanmaya çalışılması hikayedir. Zaten bu girişime sağ olduğu için falan eleştiri yöneltiyor değiller. Menşevikler İTİB'i dışlayarak kendileri bu işi yapmak istiyorlar. Ne isterlerse onu yapmaya çalışsınlar. Bu bizi ilgilendirmiyor. Bizi ilgilendiren, bu noktada da menşeviklerin Türkiye sosyal demokratlarıyla taşıdıkları ulusal akrabalıktır. *Özel Dedektif*'in yazdığına göre, Türkiye sosyal demokratları da İşçi Partisi'yle, aynı doğrultuda, yani İTİB'e karşı konuşmuştur. Ne derin kan bağı!

Buraya dek yazılanlar, *Özel Dedektif*, *Guardian*, Türkiye sosyal demokratları, menşevikler ve Vural Demir'in aynı cephedeki tamamlayıcı işlevlerini açık etti. Şimdi manzaraya *Tercüman*'ı da katarak devam edelim.

Tercüman'ın Türkiye baskısında 21 ve 22 Ağustos, Avrupa baskısında 22 ve 23 Ağustos tarihlerinde iki yazı çıktı. Bundan sonra 26 Ağustos tarihli Avrupa baskısında ve 1 Eylül tarihli Türkiye, 2 Eylül tarihli Avrupa baskısında iki yazı daha çıktı. Yazıların hepsini aynen basıyoruz.

Bu dört yazının ortak bazı özellikleri olduğu gibi, ilk ikisinin sonuncularından farklı özellikleri de var. İlk ikisinin farklı özelliklerine başka bir yazıda değineceğiz. Burada yalnızca dördünün de ortak özelliklerini ele alacağız.

Bir kez dört yazıda da bizden söz ederken "merkezi Doğu Berlin'de bulunan Türkiye Komünist Partisi" demek için özel dikkat gösterilmiştir. Hatta daha da ileri giderek, bir yazıda *İşçinin Sesi*'ne neredeyse menşevik partinin yayın organı demişler, bir yazıda da, "Haydar Kutlu'nun genel sekreterliğe seçilmesiyle TKP yönetiminde etkinliğini artıran Londra kanadı" diyerek neredeyse bizi Haydar Kutlu'yla can ciğer gibi göstermişler.

Kongremiz yapılabili, *Kongre*

Devamı sayfa 8'de

GERÇEĞİN SESİ

Bu da menşevikler tarafından

"İşçinin Sesi" İngiliz İşçi Partisi'nin Türkiye seksiyonunu oluşturmuş. "Yürükoğlu oportünizminin günlük çıkarları uğruna girmeyeceği kılık yoktur." sözünü bir kez daha kanıtıyor. Dünya komünist hareketine sağa kaydı diyebilecek kadar "sol" mangalda kül bırakmayan Yürükoğlu İngiliz İşçi Partisi'nin Türkiye seksiyonu olarak çalışmaya başladı.

1 Mayıs yürüyüşünde İngiliz İşçi Partisi Türkiye seksiyonu pankartının "İşçinin Sesi" flamasının arkasında "İşçinin Sesi" adamlarınca taşındığını görmüştük. Bende ki 1 Mayıs fotoğrafları arasında bu pankart ve arkasında yürüyenlerin resmi de var.

"İşçinin Sesi" elinde kalan taraftarlarını İngiltere İşçi Partisi'ne üye yapıp bu doğrultudaki çalışmalarını yoğunlaştırıyor. Geçtiğimiz günlerde Londra İşçi Birliği binasında İşçi Partisi üyesi Türkiyelilerin toplantısı yapıldı. Bu toplantıda İşçi Partisinden gelenler "İşçinin Sesi" taraftarlarına parti çalışmalarını hakkında bilgi verdiler.

Son zamanlarda "İşçinin Sesi"nde tüm çalışmaların İşçi Partisi'ne yönelik olduğu göz-

önüne alınca insan bu yeni örgütlenmenin faturasının ne olduğu sorusu akla geliyor.

Geçmişte "İşçinin Sesi (TKP)" biçiminde bir hafta kullanmak Yürükoğlu'nun işine geliyordu. Böylece tabandaki iyi niyetli unsurlardan "komünist özveri", "Yaz taarruzu" diyerek geleceğine maddi birikim yapıyordu. Şimdi bu iş bitti. Artık "İşçinin Sesi" ancak belediyeden veya sendikalardan para sızdırmanın bir yolu olarak işçi sorunları ile ilgili toplantı ya da sınır dışı etmelere karşı toplantı yapar. Örneğin 3 Ağustos günü için işçi sorunları ile ilgili toplantı düzenlendi. Bu toplantıya katılmaya çalışacağım. Sanırım "İşçinin Sesi"nin bir avuç üyesinden başka kimse katılmayacak. Çünkü toplantı belediyeden alınacak paraya şişirme bir gider göstermek için yapılıyor ve alınan para miktarı da işçilerden gizleniyor.

Sınırdışı etmelere karşı yapılan yürüyüş için de para almışlar. Para almadığı hiç bir eylemde artık "İşçinin Sesi" yer almıyor.

Görülüyor ki Yürükoğlu'nun çıkarları artık "İşçinin Sesi" (İşçi Partisi Türkiyeliler seksiyonu) yani "İşçinin Sesi (İPTS)" adını kullanmayı gerektiriyor.

Artık Londra'da herkes biliyor ki Türkiyeli toplumun gereksinimleri için belediye fonlarındaki akıl almaz miktardaki paralar LİB, İTKB, İ.S. Kütüphanesi, İTİB, İTÖF adları altındaki "İşçinin Sesi"nin paravan örgütleri kanalıyla Yürükoğlu'nun kasasına aktı. *Guardian* Gazetesi İTKB'nin bir çok fonların yanısıra yalnız GLC Kadın Komitesinden 250 bin Sterlin'in üzerinde para almasını ve önümüzdeki dönem için 460.000 Sterlin daha bu örgüte verilmek üzere bütçeye konmasını şaşkınlıkla karşılıyordu.

Gerçeğin Sesi bu dönen dolapları, "İşçinin Sesi"nin beslenmesinin arkasındaki kişileri ve nedenlerini açığa çıkarmalıdır.

Bu gereklidir çünkü bu paraların alındığından, ve miktarından değil Londra'da yaşayan Türkiyeliler, İTKB'nin, LİB'in yönetim kurulu üyelerinin bile haberi olmadığını sanıyorum. Vural Demir açıklamıştı. Kasa, para, herşey Yürükoğlu'nda, hesap vermez ve hesap sorulamaz.

Ama bu para belediyelerin Türkiyeli toplum adına harcanması için ayırdığı para olduğundan bunun hesabı sorulur.

Salih Okur — Londra

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbîn!

5(1). Kongre'nin yolundan
komünist partisiyle silahlan!
Yıl:12, Sayı:290, 9 Eylül 1985

30 Ağustos'ta yapılan ikinci TV yayını tam vatan millet nutukları sırasında, İstanbul'da TRT'nin sesini 9 dakika kesti ve işçinin sesini duyurdu. Bu çek-al'da, yayının yapıldığını duyuran bildiriye, yayın metnini, bazı telefon konuşmalarından bölümler ve gazetelerde eylemle ilgili çıkmış haberlerden bazılarını veriyoruz.

Dikkat Dikkat

Burası İşçinin Sesi

İşçinin Sesi halka sesleniyor

GELECEK İÇİN İÇİN SAVAŞANLARIN OLACAKTIR

Faşizm çözüldü. Otoriter eğilimli rejim yaşamını güvence altına alabilmenin telaşında içinde kıvranıyor. İşçi sınıfımızın, halkımızın biriken öfkesi yavaş yavaş yığınsal eylemlere dönüşüyor. İşçi sınıfımız 12 Eylül'ün yaralarını sararak, deneyimlerinden ders çıkararak, yavaş ama kararlı adımlarla ilerliyor.

Gün devrimcilerin örgütlenme, var olan örgütlerini güçlendirme günüdür. Partimiz TKP-İşçinin Sesi böyle bir dönemde kongresini topladı. Örgütlerini, kadrolarını yeni dönemin, yeni savaşlarına uygun silahlarla donattı.

Burjuvaziye karşı savaşın eskisi gibi gitmeyeceğinin en yeni kanıtı, Partimizin İstanbul televizyonundan milyonlarca emekçiye gerekli gördüğü zamanda sesini duyurmasıdır.

Ne basın, ne radyo, ne televizyon burjuvazinin malıdır. Hepsini işçinin emeğiyle vergisiyle kurulmuştur. İşçi sınıfımızın sesini televizyondan halka duyurmak burjuvazinin yalanlarını dolaplarını sergilemek en doğal hakkıdır. TKP-İşçinin Sesi ilk kez 26 Şubat'da işçinin gür sesini, İstanbul halkına duyurdu. Bugün işçinin sesi daha da gürleşerek ikinci kez İstanbul televizyonundan halka ulaştı. Emekçileri partimizin çevresinde örgütlenmeye, savaş alanlarına, grevlere çağırdı.

Yarın, dünden de değişik olacaktır. İşçinin altın emeğiyle yarattığı hiç bir olanak burjuvaziye yar olmayacaktır. Partimiz işçinin gür sesini halkımıza her yolla ulaştıracaktır.

"İşçinin Sesi halka seslendi
Haydi mücadele alanlarında, grevlerde,
yürüyüşlerde buluşalım"
(8,43 İstanbul televizyonundan)

TKP-İşçinin Sesi

Türkiye'de
basılıp
onbinlerce
dağıtılan
bu bildiriyle
yayın
geniş olarak
duyuruldu.

Bildiride
birinci
yayının
tarihi
26 Şubat
olarak geçiyor
gerçekte
31 Ocak'tır.

Dikkat Dikkat Burası İşçinin Sesi İşçinin Sesi halka sesleniyor

*Uyan artık uykundan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hıncımız volkan
Bu ölüm dirim kavgası*

*Yıkalım bu köhne düzeni
Biz başka âlem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra herşey biziz*

Dikkat Dikkat Burası İşçinin Sesi

*Tanrı paşa bey ağa sultan
Nasıl bizleri kurtarır
Bizi tüm kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır*

Dikkat Dikkat Burası İşçinin Sesi İşçinin Sesi halka sesleniyor

*Yükselt kurtuluş bayrağını
Zulmü rüzgarlara savur
Körükle devrim ocağını
Tavı gelen demire vur*

30 Ağustos geldi.

Vatan millet nutukları attılar. Orduda rütbe dağıtıp, koltuk paylaştılar. Oysa emekçiler açlıkla karşı karşıya. Hayat ateş pahası. İş yok. Ev yok. Kiralar aylık gelirin üstüne çıktı. Çocukları okutmak büyük dert. Cehennemde yaşıyoruz. Bu böyle gitmeyecektir.

*Türkiye işçi sınıfı
ve emekçi halkımızın
Özgürlüğü için
Komünizm için
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşımların*

Burası İşçinin Sesi İşçinin Sesi halka sesleniyor

12 Eylül faşizmi, işçilerde ve emekçilerde biriken öfke karşısında dayanamadı, çözümlü gitti. Faşizm gitti ama demokrasi gelmedi. Ortada demokratik hakların kıntısı bile yok. Korkuyorlar. İpler ellerinden kaçmasın diye her yolu deniyorlar. Bir yandan polis yetki kanunu gibi yeni baskı önlemleri getiriyorlar. Öte yandan çeşit çeşit sahte

demokrasi nutukları atıyorlar.

Biz bu cehennemi, bu polis devletini istemiyoruz. İnsanca yaşamak istiyoruz. Kendi kendimizi yöneteceğimiz aktif yığın demokrasisi istiyoruz. Bugün yeniden ortalığa çıkıp demokrasi nutukları atmaya başlayanlar, 12 Eylül öncesindeki gibi uydurma bir demokrasiyle ülkeyi kendileri yönetmek istiyorlar. Onları da tanıyoruz. Nutuklarına karnımız tok!

*Haydi kalk yoldaşım
Fabrikadan, atölyeden
Sancağımız önde
Yürüyoruz kinle
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşımların*

Burası İşçinin Sesi İşçinin Sesi halka sesleniyor

12 Eylül öncesinde devrimci güçler sahte demokrasi nutuklarına kulak astıkları için yenik düştüler. Ama ordular yenilerek yenmeyi öğrenirler. Biz de çok ders çıkardık. Bugün dünden çok daha deneyimli, çok daha ilerideyiz. Ve onları yenecek gücümüz vardır. Yeter ki örgütlenelim. Gün örgütlenme, örgütlü mücadeleyi yükseltme gündür. Her mahallede, her sokakta, her işyerinde, her okulda örgütlenin!

*Anadolu'da devrim
Çiçek olup açacak
Dünya devrimi için
Kanlarımızı akacak
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşımların*

Burası İşçinin Sesi İşçinin Sesi halka sesleniyor

Bugün işçiler örgütlü mücadeleyi yükseltiyorlar. Türkiye Komünist Partisi İşçinin Sesi kongresini yaptı, örgütünü kavgaya hazırladı. Her mahallede, her sokakta, her işyerinde, her okulda örgütlenin, İşçinin Sesi'yle ilişkiye geçin!

*Kızıl bayraklar,
Dalgalanıyor artık
Silahları parlıyor,
Parlıyor emekçinin*

*Parti sesleniyor
Bu son kavgadır yoldaşlar
Marks, Engels, Lenin
Haydi ilerleyin
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşımların*

Burası İşçinin Sesi İşçinin Sesi halka sesleniyor

Halk düşmanlarının karşısında hep birlikte savaş meydanlarındayız. İşçi sınıfının öncülüğü, halkın örgütlü gücü karşısında hiçbir düşman dayanamayacaktır. Sancaklarımızla, sloganlarımızla, marşlarımızla yine sel olup meydanlara akacağız. Ve bu kez kazanacağız.

*Haydi halk yoldaşım
Fabrikadan atölyeden
Sancağımız önde
Yürüyoruz kinle
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşımların*

Burası İşçinin Sesi İşçinin Sesi halka seslendi

Hak verilmez alınır. Haklarımızı söke söke almak için, haydi mücadele alanlarında, grevlerde, yürüyüşlerde buluşalım!

*Kızıl bayraklar
Dalgalanıyor artık
Silahları parlıyor
Parlıyor emekçinin
Parti sesleniyor*

Dikkat dikkat Burası Türkiye Komünist Partisi İşçinin Sesi İşçinin Sesi halka seslendi

Haydi mücadele alanlarında, grevlerde, yürüyüşlerde buluşalım.

*Bu son kavgadır yoldaşlar
Marks, Engels, Lenin
Haydi ilerleyin
Türkiye Komünist Partisi
Halkın öncüsü
Gelecek onun için savaşımların*

İşçinin Sesi halka seslendi Haydi mücadele alanlarında grevlerde, yürüyüşlerde, buluşalım

Televizyon yayını ve çeşitli çevrelerin yayına ilişkin tutumları hakkında bilgi ve hoş espiriler taşıdığı için, bazı vatandaşlarla polis, basın arasında geçmiş ve kaydedilmiş bazı telefon konuşmalarından parçalar veriyoruz.

Bazı telefon konuşmaları

- Polis**
- P: Alo
X: Alo, polis mi efendim?
P: Evet.
X: Ne oluyor televizyonda, bana bir açıklar mısınız?
P: Efendim, televizyona bir korsan yayın girdi...
X: Nedir bu yayın?
P: Yani korsan yayın. TRT'nin haberi olmadan korsan yayın...
X: Kimdir bunlar efendim?
P: Siz nereden izlediniz?
X: Ben Topkapı'da oturuyorum.
P: Topkapı?
X: Evet.
P: Merak edilecek birşey yok. Biz de aldığımız istihbaratlara göre değerlendirmesini yapıyoruz, tesbit etmeye çalışıyoruz.
X: Kim bunlar, bana söyley misiniz?
X: Bu İşçinin Sesi Radyosu.
X: Bu kim yani?
P: Kimin yaptığını tespit etmeye çalışıyoruz. Korkacak bir durum yok.
X: Oldu.
- Günaydın**
- X: Alo, iyi akşamlar efendim. *Günaydın* gazetesi mi?
G: Evet.
X: Ben, bu televizyonda olanlarla ilgili arıyorum.
G: Birçok okuyucu aradı.
X: Evet.
G: Gazeteyle görüştü. Ama herhalde yarın bir beyanat veririz.
X: Siz, peki, bu konuda bilgi veremeyecek misiniz?
G: Lütfen ayrılmayın. (*Boşluk*)
G: Alo, ben sizi başka bir yere bağlayayım.
X: Oldu, teşekkür ederim.
G: Alo.
X: İyi akşamlar. Ben, bu televizyonda olanlarla ilgili arıyorum.
G: Evet, efendim.
X: Nedir bu? Bir açıklama bekliyoruz. Bir vatandaş olarak herhalde hakkımızdır öğrenmek.
G: Efendim, biz de sizin kadar biliyoruz. Sizin yaşadığınızdan farklı birşey bilmiyoruz. Televizyonda bir propaganda faaliyeti var.
X: Evet.
G: Oayın üzerine gittik. Gelişme olarak birşey yok, zannetmiyorum, yani daha kimseyi yakalayamadılar.
X: Hayallah.
G: Özel bir propaganda yapmışlar.
X: Daha önce de yapmışlardı bunu. Hiç, ne haberi çıktı bunun, ne televizyonda söylendi, yani vatandaş böyle bilgisiz bırakılıyor.
G: Şimdi, onu biz de bilemiyoruz. O sıkıyönetim komutanlığının işi. Bir açıklama ya yapar, ... Bilemiyorum yani.
X: Yani bu konuda siz başka birşey bilmiyorsunuz?
G: Başka birşey... yani biz de sizin gibiyiz. Biliyorsunuz bu konular sıkıyönetim konuları. Sıkıyönetim dışarı ne taşırırsa biz onu alıp yazıyoruz. Onun dışında başka birşey yazamıyoruz. Sizce ma-lumdur bu olay.
X: Evet. Ama gerçekten yazılması gerekiyor bu olayın. Bu bir meydan okuma...
G: Sıkıyönetim olayı. İşte bir ara dönemdeyiz, basın belli bir sınırlar içerisinde.
X: Oldu, teşekkür ederim. İyi akşamlar.
G: İyi akşamlar.
- Milliyet**
- X: Alo, *Milliyet* gazetesi mi?
M: Evet.
X: Ben, bu televizyondaki yayın ile ilgili arıyorum.
M: Bir dakika.
X: Alo...
M: (*Başka biri*) Alo...
X: Alo, iyi akşamlar. Ben bu televizyondaki yayın ile ilgili arıyorum.
M: Buyrun efendim.
X: Ben çeşitli yerleri aradım. Bir kısmı cevap vermiyor, bir kısmı bilgi vermiyor. Nedir bu, bir açıklama bekliyoruz.
M: Ne, hangi konuda efendim?
X: Televizyondaki yayınla ilgili.
M: Hangi yayını efendim?
X: Bilmiyorum musunuz?
M: Hangi yayını efendim? Şu anda yapılan yayın mı?
X: Evet. Bir propaganda yayını yaptılar televizyonda.
M: Ha, onu soruyorsunuz.
X: Evet.
M: Efendim. İki semtte korsan yayın yapılmış. İstanbul'da, Eyüp ve Çağlayan civarında. Emniyet takip ediyor tabii onları. Bizim haberimiz oldu. Biz takip ettik olayı. Ara sıra yapılıyor bu korsan yayın. Belirli birileri belli bölgelerde yapıyorlar. Bu akşam da iki yerde olmuş. Polis takip ediyor. Çağaloğlu'nda şey yapmadı, bizim bu semtlerde yoktu. Okuyucularımız ikaz etti. Polis bilgi sahibi. Banta alınmış bütün şeyler. Takip ediyorlar. Onlar yayının yapıldığı mesafeyi tayin ediyorlar.
X: Peki bu konuda bir açıklama yapılacak mı?
M: Yapılamaz efendim. Bu konular da yayını yaptırmıyorlar bize.
X: Anlıyorum. Peki ama kendileri niye bir açıklama yapmıyorlar?
M: Kendileri... İstanbul'da biliyorsunuz sıkıyönetim var. Sıkıyönetim her semtte olmadığı için, duymayanlara da duyurulmuş olur düşüncesiyle yayın yapmıyor. Siz şey yapmayın, biz takip ediyoruz diyorlar.
X: Ama geçen yıl da böyle birşey olmuştu. Merakla izledim, bir açıklama yapılır, kimdir, nedir bunlar diye, bu konuda da bir açıklama yapılmamıştı.
M: Yapılmadı efendim. Yapılmıyor efendim.
X: Demek ki bunlar her zaman aynı şeyi yapacaklar.
M: Efendim biliyorsunuz. Belirli bir cihaz temini halinde 300-500 metrekairelik alanda vericiyi bozup araya giriyorlar. Bunları hareket halindeki vasıtalarda yapıyorlar. Yayını kesip sonra kaçıyorlar. Avrupa'da biliyorsunuz, korsan televizyon yayınları bile var.
X: Yani bunları yakalamak mümkün değil mi?
M: Yakalamak mümkün tabii. Geçen yıl yapanlar yakalandı mesela.
X: Ha yakalandı mı?
M: Yakalandı tabii efendim.
X: Ha iyi bari. O zaman o konuda bari bilgi sahibi olsak.
- Anadolu Ajansı**
- X: Alo, Anadolu Ajansı mı?
AA: Evet.
X: Ben bu televizyondaki yayın hakkında aramıştım. Bu konuda bilgi verebilir misiniz acaba?
AA: Siz kimsiniz efendim?
X: Ben Nişantaşı'ndan arıyorum.
AA: Ne yapacaksınız ki, niçin soruyorsunuz?
X: Nasıl ne yapacağım yani? Resmen ortaya çıktılar, meydan okudular, niye sormayayım yani?
AA: Gördünüz mü televizyondan?
X: E, gördüm tabii.
AA: İşte bilindiği gibi. Daha önce de olmuştu. Bundan epey önce. Aynı şey.
X: Nasıl yapıyorlar bunu?
AA: Nasıl yapıldığını bilsek, güvenlik kuvvetlerine yardımcı olur, yakalamalarını sağlarız. Kimse bilmiyor ki.
X: TRT birşey yapamıyor mu efendim?
AA: Yayına giriyor efendim. Korsan radyo yayına giriyor. Bunlar bir vericiden yayını yapıyor. Ama yerleri falan belli değil.
X: Yani yakalanamıyor mu bunlar?
AA: Hayır, hayır.
X: Allah, Allah. Bütün Türkiye'de mi yapıyorlar?
AA: Hayır, sadece İstanbul. O da belli bir bölge, tüm İstanbul'a değil.
X: Nasıl belli bir bölge?
AA: Mesela biz buradan izleyemedik. Sanıyorum Mecidiyeköy taraflarında duyuldu.
X: Ha, anlıyorum. Peki bu konuda bilgi sahibi olacak mıyız acaba? Açıklama falan yapılacak mı yani?
AA: Bu konuda şöyle: Eğer sıkıyönetim bir açıklama yaparsa, gazeteler bunu yazar.
X: Anlıyorum.
AA: Yakalandı diye belki bir açıklama yapma gereği duyar. O zaman öğrenirsiniz, o şekilde.
X: Hayır, geçen yıl benim akrabalarım anlatmıştı bana, ben görmemişim. Fakat bu konuda bekledik bekledik ne gazetelerden, ne televizyondan birşey çıkmadı. Niye çıkmadı?
AA: Sıkıyönetim olduğu için böyle şeyler izne bağlı oluyor. Kritik şeyler çünkü.
X: Anlıyorum ama bizim hakkımız değil mi öğrenmek?
AA: İşte sıkıyönetim koşullarında, normal birşey değil, normal bir yönetim olmadığı için, belli şeylere sansür koyuyorlar.
X: Yani bunlar her yerde yapmadılar mı diyorsunuz siz?
AA: İşte belli yerlerde yaptılar. Bugün buradaysa yarın başka yerlerde yaparlar, belli olmaz.
X: Yani ellerini kollarını sallaya sallaya yapıyorlar mı?
AA: Evet. İşte bunun açıklanmamasının bir nedeni, soruşturma açısından, güvenlik açısından... Mesela ben basın mensubu olmasaydım, öğrenemeyecektim. Ancak yarın gazetelerde yazdıkları vakit bütün Türkiye öğrenecek. Bu da onların amaçlarına alet olmaktır. Yani propagandalarına. Ama şimdi mesela, benim gibi birçok vatandaş duymamıştır, hiç de haberi olmayacaktır.
X: Ama bu sefer biz diyoruz ki, yani ben açıkça size söyleyeyim: Demek ki, korktukları birşey var ki açıklamıyorlar diyoruz. Öyle diyoruz çünkü, resmen meydan okuyor bu yayını.
AA: Doğru da, işte, öteki yönleri de düşünmek lazım. Hani yarın gazeteler yazarsa, televizyona girdiler diye, bu sefer kamuoyunda daha değişik düşünceler oluşacak. "Vay be adamlar neler yapıyorlar, demek ki bitmemiş, demek ki halen varlar."
X: Evet ama demek ki hakikaten bitmemiş ki yapıyorlar bunları, öyle değil mi?
AA: Tabii mutlaka, kökleri kazınmış denemez. Çıkıyorlar.
X: Geçen sefer de yapmışlardı. Yakalanmadılar mı geçen sefer?
AA: Sanmıyorum.
X: Anlıyorum. Yani bunların işi hiç belli değil diyorsunuz. Yarın yine yapabilirler.
AA: Olabilir.
X: Oldu, çok teşekkür ederim. İyi akşamlar.
AA: İyi akşamlar.
- Son Havadis**
- X: *Son Havadis* mi efendim?
SH: Evet.
X: Televizyonda birşey oldu, stüdyoyu bastı komünistler diyorlar.
SH: Neyi basmışlar.
X: Televizyon stüdyosunu basmış komünistler.
SH: Ne zaman oldu?
X: Ben televizyon seyrediyordum. Propaganda yapmaya, komünist propaganda yapmaya başladılar. Bundan haberiniz yok mu sizin?
SH: Valla ne bileyim ben, biz gazetede birşey duymuyoruz.
X: Haberiniz yok mu? Biz seyrettik gördük.
SH: Tamam yarın çıkacak o zaman.
X: Ee, sizin haberiniz yok mu efendim?
SH: Hayır bizim haberimiz yok.
X: Anlıyorum ama gerçekten önemli birşey oldu. Televizyonda yayın yaptı komünistler.
SH: Komünistler nasıl yayın yapabilir, yahu Türkiye'yi şey mi buldular yani?
X: Yaptılar, ben seyrettim diyorum size.
SH: Nerenin komünistleri, ama nerenin?
X: Türkiye'nin. Türkçe konuşular.
SH: Yahu onlar Ermeni asıllılar. Ermeni *Asala*, Ermeni *Asala*!

X: Türkçe konuştular.
SH: Bunlar baskı yaparlar, NATO birliğine, Amerika'ya.
X: Türkiye'ye yönelik yaptılar.
SH: Ermeniler. Bizim Kars, Erzurum vilayetini istiyorlar.
X: Ama onlar öyle birşey söylemedi ki!
SH: Ne dediler?
X: İşsizlik var dediler, açlık var dediler, marş söylediler. Komünist propaganda yaptılar yani.
SH: Nerenin, Türkiye'nin komünistleri mi?
X: İstanbul'da. İşte, diyorum, ben Nişantaşı'ndan seyrettim. Herhalde bütün Türkiye'ye yapmışlardır. Ne bileyim ben.
SH: Türkiye'nin düşmanı çok, tabii yapıyorlar.
X: Yarın yazacak mı?
SH: Tabii, Türkiye'de ne olup bitmiştir, gazeteler yazar. Sadece bizimki değil, hepsi yazar.
X: Oldu, bekliyoruz o zaman. Çok teşekkür ederim.
SH: Birşey değil.

Türk Haberler Ajansı

X: Alo Türk Haberler Ajansı mı efendim?
THA: Evet.
X: Ben bir korsan yayınlara ilgili olarak arıyorum.
THA: Ne gibi?
X: Marş söylediler, komünist propaganda yaptılar.
THA: Programlar biliyorsunuz denetimden geçiyor. O tür programın yayınlanmasına izin verilmez.
X: Ben seyrettim.
THA: Biz de seyrettik ama sizin bahset-

tiğiniz propaganda meselesini görmedik.
X: Marş söylediler.
THA: Programlar denetimden geçmiş programları.
X: Ama komünist propaganda yaptılar, devlete küfür ettiler. O zaman nasıl denetimden geçti anlamıyorum?
THA: Bilemiyorum. Seyretmediğim için...
X: Evet ama ben sizin haberiniz vardır diye arıyorum. Aslında ben nöbetçi müdürlüğü de aradım. Söylediler, korsan yayını diye.
THA: Olabilir efendim, mümkündür. Şimdi efendim, siz şey diyorsanız, böyle birşey sözkonusu ise, bununla ilgili gerekli açıklama yarınki şeylerde zaten açıklanır. Yarın, yani, bunun yaygarası kopar. Onunla ilgili olarak zaten şu anda işlem yapılmıştır. Yarınki gazetelerde, yarınki haberlerde falan bu konuda geniş bilgi verilebilir.
X: Oldu, o zaman ben artık yarınki haberleri bekleyeceğim. Eğer birşey çıkmazsa sizi tekrar ararım.
THA: Çünkü biliyorsunuz, tam da şey, geçiş dönemi. Ortalığı inletmek için hiçbir şey de yayınlanmaz.
X: Oldu, peki teşekkür ederim.
THA: Rica ederim.
X: İyi akşamlar.
Cumhuriyet
C: Alo, Cumhuriyet gazetesi, buyrun.
X: Alo, iyi akşamlar efendim, lütfen siz bir bilgi verin. Bu televizyondaki yayın nedir?
C: Hangi yayın efendim?

X: Televizyonda bir ara haberler kesildi. Bir yayın oldu. Propaganda yaptılar.
C: Nasıl bir yayındı efendim?
X: Yayın kesildi, haberler kesildi, marşlar, konuşmalar, propagandalar oldu.
C: Propaganda olmuş, komünizm propagandası.
X: Yani nasıl oldu bu? TRT merkezinden falan mı oldu?
C: TRT merkezinden falan değil. Bir yerden yayına girmişler.
X: Hayır, geçen sene de böyle birşey oldu. İkide bir olup duruyor artık.
C: Evet, işte yayına giriyorlar, başka birşey olduğu yok, yayına giriyorlar. Televizyonun yayınına ayarlamışlar frekanslarını.
X: Fakat hiç kimse doğru dürüst bir açıklama yapmıyor bu konuda. Geçen sene de beklemedik bir açıklama yapılsın, nedir, ne değildir diye. Yarın yazacak mısınız bari?
C: Yasak gelmezse tabii.
X: Geçen sefer ne hiçbir gazetede bir haber, ne televizyondan bir açıklama, ne radyodan birşey duymadık.
C: Sıkıyönetim yasaklıyor efendim.
X: Şimdi de mi yani? Demokrasi geldi?
C: Hı?
X: Demokrasi geldi ülkeye, şimdi de mi?
C: Demokrasi mi geldi?
X: Gelmedi mi? Yani, ne bileyim, ben de anlamadım aslında bu nedir böyle? Televizyondan yayın yapıyor, ne birşey yazılıyor, ne birşey çiziliyor, ne aydınlatılıyor.
C: Evet, siz de haklısınız.

X: Haklıysak, bizi biraz aydınlatın, yarın okuyalım, nedir, ne değildir bu.
C: Fakat bu önemli birşey değil, üzerinde durmaya değer.
X: Bilmiyorum bana önemli göründü, televizyondan haber kesiliyor, komünizm propagandası yapılıyor, önemsiz mi?
C: Olur böyle şeyler. Yapılacak birşey yok, telaşlanmayın.
X: Oldu, sağolun. İyi akşamlar.

Emniyet Nöbetçi Müdürlüğü

NM: Nöbetçi Müdürlük komiser yarımcısı, buyrun.
X: İyi akşamlar efendim. Ben televizyondaki yayın hakkında bilgi almak istiyorum. Nedir, bizi biraz aydınlatır mısınız?
NM: Korsan. İşte araya giriyor, sesi kesiyor, konuşuyor.
X: Her tarafta mı oldu?
NM: Yok, bunların yayın alanı ancak, Şişli, Okmeydanı, Beyoğlu, Mecidiyeköy, Aksaray...
X: Ha, bu yalnız İstanbul'da mı oldu?
NM: Bu aralarda. Yakalamaya çalışıyoruz.
X: Bu geçen sene de olmuştu, yakalamıyor mu, ne oluyor?
NM: Esasında ben sizden de şüpheleniyorum ama. Neyle telefon ediyorsunuz bilmiyorum ama...
X: Ne şüpheleneceksin kardeşim! Vatandaşın hakkı değil mi sormak?
NM: Tabii, tabii. Demek istediğim, herkesten şüphelenebilir. Siz de yapmış olabilirsiniz, o da, o da... Yoksa...
X: Oldu, teşekkür ederim.

GÜNAYDIN

31 AGUSTOS 1985 CUMARTESİ ★ YENİ BİR GÜN YENİ BİR GÜNAYDIN ★ 50 LIRA KDV DAHİLDİR

Küstahlar!

★ Yasadışı Türkiye Komünist Partisi Televizyonda haber bülteni okunurken araya girerek korsan yayın yaptı

- Yüzlerini göstermeye cesaret edemeyen biri kadın iki militan 12 Eylül hakkında ileri geri konuşarak "Okullarda fabrika-larda yeniden örgütlenmekten" söz ettiler..
- Küstahların sadece ses olarak verilen yayını 10-15 dakika kadar İstanbul'un birçok semtinde dinletildi. Polis ekipleri yayın başlar başlamaz yolları keserek gezici olduğu sanılan yayın istasyonunu bulmak için yoğun bir arama faaliyetine giriştiler..
- Yayın sırasında Türkiye Komünist Partisi marşını çalan küstahlar, kiralardan, elektrik ve su paralarından söz ettiler ve yayını "Yaşasın Türkiye Komünist Partisi" diye bitirdiler. Bu arada aynı küstahlar saat 21.00 sayfasında İstanbul Radyosu'nun da yayını keserek yine kin kustular..

Yobazlar yurt dışında radyo istasyonu kurdu

SUKU KUCUKSAHİN

Dünyanın sayılı kumarhanelerinin bulunduğu Monako'da olduğu belirtilen radyodan serratçılar "Türkiye yoldan çıktı, her yer kumarhane zindanına ile dolu" diye yayın yapıyor.

(Haber 4 üncü sayfa)

için değil iyiliği için çalışıyoruz. Zaten hiç bir beklentimiz yok" dedi.

Cumhurbaşkanı Evren, kokteyle geldiğinde, kendisini karşılayan Necmettin Karaduman'a "Siz bu korsan radyo yayınlarını dinlemiş miydiniz?" diye sordu. Karaduman, dinlemediğini söyleyince Evren, elindeki zarfı uzatarak "Bakin burada o korsan yayınların deşifre edilmiş var. Bunlar bölücü yayın yapıyorlar. Halkı kışkırtmak istiyorlar. Türkiye'de yönetimi faşist göstermek istiyorlar. Vatandaşa (sokağa dökülün, eylem yapın) diye yayın yapıyorlar" diye konuştu.

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin yeni yasama yılına girişi vesilesiyle Meclis'te verilen kokteylin baş konuğu Cumhurbaşkanı Evren, Necmettin Karaduman'la sohbet ederken, ölüm tehditleri aldığını söyledi. Evren, "Bizi hedef alıyorlar. Ama biz memleketin kötülüğü için değil, iyiliği için çalışıyoruz. Hiçbir beklentimiz yok. 3 yıl sonra 70 yaşına basacağım" dedi.

Evren, Karaduman'a "Siz korsan yayınları dinlemiş miydiniz?" diye sordu. Karaduman, dinlemediğini söyleyince Evren, elindeki zarfı uzatarak şöyle dedi: "Bakin burada o korsan yayınların deşifre edilmiş var. Bunlar bölücü yayın yapıyorlar. Halkı kışkırtmak istiyorlar. Türkiye'de yönetimi faşist göstermek istiyorlar. Vatandaşa 'sokağa dökülün, eylem yapın' diye yayın yapıyorlar."

Cumhurbaşkanı, bölücü yayın yapan korsan radyoya dikkati çekti

Evren: Ölümle tehdit ediliyorum

● Cumhurbaşkanı "Kendine uçak aldırttı dedirtmem,, diye konuştu

KORSAN RADYO

Cumhurbaşkanı Evren, kokteyle geldiği sırada kendisini karşılayan TBMM Başkanı Necmettin Karaduman'a "Siz bu korsan radyo yayınlarını dinlemiş miydiniz?" diye sordu. Karaduman'ın dinlemediğini bildirmesi üzerine Evren, cebinden çıkardığı bir zarfı uzatarak "Bakin burada o korsan yayınların deşifre edilmiş metni var. Bunlar bölücü yayın

yapıyorlar. Halkı kışkırtmak istiyorlar. Sokağa dökülün, eylem yapın diyorlar. Türkiye'deki yönetimi faşist göstermek istiyorlar" şeklinde konuştu.

Evren, bu arada yıllardır kendisinin de ölümle tehdit edildiğini kaydederek, "Bizi hedef alıyorlar. Ama biz memleketin kötülüğü için değil, iyiliği için çalışıyoruz. Zaten bu yaştan sonra hiçbir beklentimiz de yok. Üç yıl sonra 70 yaşına basacağım" dedi.

GÜNAYDIN

4 SEPTEMBER 1985 MITTWOCH NO:1464

Cumhurbaşkanı Kenan Evren TBMM'nin yeni yasama yılına başlaması nedeniyle verilen kokteyle, TBMM Başkanı Necmettin Karaduman'a korsan radyo yayınlarına ilişkin belge verdi. Cumhurbaşkanı Evren, bölücülerin halkı kışkırtmak istediklerini, kendilerini hedef aldıklarını bildirdi. Evren "Bizi hedef alıyorlar ama biz memleketin kötülüğü

Oportünizm ve onun yüzünden sosyal demokrasi, savaşımı yenilgiye götürmeyi başardı. Bu temelde faşizm geldi.

Faşizm başarılı olsaydı, devrimci durum okulunun öğrettiklerini zamanla eritebilirdi. Başarılı olamayınca tam tersine o öğrenimi, bir de kendi yaşattığı deneylerle zenginleştirdi.

Darbenin hemen ardından, faşizm başarısız olursa, burjuvazinin ulusal değer diye kaktığı sınıf değerlerinin devlet, ordunun, vb. saygınlığı ciddi ve kalıcı bir darbe yemişi, legal illüzyonlar kökten sarsılmış olacakları demistik. Böyle de oldu. Faşizm deneyimi, devrimci durum okulundaki öğrenimi daha da zenginleştirdi.

Bugün işçi sınıfımızın deneyim düzeyi 12 Eylül öncesinden daha ileridedir ve nasıl 30 yaşında bir insan 20'sine dönemezse, işçi sınıfımız da 12 Eylül öncesi düzeyine dönemez. Dönmeyi de istemez. Zincirlerinden başka kaybedecek birşey olmayan bu sınıfın, savaşarak kazanaçağı koca bir dünya vardır. İşçinin gözü geçmişte değil onun için umut dolu bu gelecektedir.

Burjuvaziye gelince. Onun istekleri ve özlemleriyle mantığını ayrı ayrı ele alabiliriz. İstekleri ve özlemleri açısından burjuvazi, değil 12 Eylül öncesine, 27 Mayıs öncesine dönmek için yanıp tutuşuyor. Karşısında düşman ana sınıfın yeterince güçlü olmadığı bu günlerin hasretiyle yanıyor. "1946 ruhu" sözleri, Menderes'in, Polatkan'ın adları, öte yandan İsmet İnönü'nün oğlu ve yaveri ortalıkta dolaşılıyor. Bu boşuna değildir.

Ancak burjuvazi, küçük burjuvazi gibi öznel istemlerini nesnel gerçeğin yerine koymaz. Burjuvazi ana sınıftır ve neyin ne olduğunu bilerek davranır. Kendi istemlerini, özlemlerini açığa vurması, esas olarak küçük burjuvaların hayal dünyasına hitap eden bir propagandadan başka birşey değildir. Burjuvazinin kendisi gayet iyi biliyor ki Türkiye, değil 27 Mayıs öncesine, 1946'lara, Menderes dönemine vb., 12 Eylül öncesine bile geri dönemez. O, bunu bile bile, propagandasında hem "1946 ruhu" gibi çağrışımlar yapmaya çalışıyor, hem de "12 Eylül öncesine dönme" konusunu kurcayor.

"12 Eylül öncesine dönme" konusunu kurcalarken burjuvazinin amacı dünden çok daha deneyimli olan işçi sınıfının düzeyini olduğundan daha geri, eskisiyle aynı, böylece devrimci savaşımı da hep 12 Eylül öncesindeki gibi, faşist darbelerle noktalanacak bir süreç olarak göstermeye çalışmaktadır.

Burjuvazi darbe öncesindeki devrime inançsızlık duygusunu tazelemek için çırpınıyor. Ama bu çırpınıştan kendisi de fazla birşey ummuyor ki, asıl olarak bugünün yeni koşullarını dikkate alarak davranıyor. Dikkate alarak davrandığı bu yeni koşullar ise aynen darbe sonrasında bizim söylediğimiz gibi, "ulusal değerler" in, devletin, ordunun, vb. saygınlığını yitirmişliği, legal illüzyonların köklü sarsıntılar geçirmişliğidir. Burjuvazinin bunları dikkate alarak davrandığına çok çok örnek verilebilir. Biz bazılarına değinip geçelim.

Faşist cunta eski siyasi partileri kapattı. Bugün çeşitli burjuva kesimler, bu partilerin kadroları üzerindeki siyaset yasağı

kalksın istiyor ama dikkatli bakınca görülüyor ki hiçbiri eski partiler, eski adlarıyla yeniden açılmasını istemiyor. AP'lerin, CHP'lerin artık yığınların önüne çıkamayacak kadar eskimiş olduklarında tüm burjuvazi hemfikir. Nitekim Bülent Ecevit, açıkça da CHP'yi yadıdı.

Üstlerinden siyaset yasağının kalkması istenen eski kadrolar da bugün eskisi gibi davranmıyorlar. "Biz devlet partisi değiliz", "Millet devlete el koysun" türü sözler, militarizme karşı, bu düzende sanki ordu kışlasına çekilince militarizm kalkarmış izlenimi yaratan nutuklar hep yeniye ayak uydurma çabalarıdır. Demokrasi, devletin ve ordunun dışında bir kavram olarak tanımlanıyor. Bu, halkın devletin ve ordudan ne denli nefret ettiğini güzel gösteriyor.

Tanklarla gelen devrimle gitmelidir

Türkiye bu bunalımlı, devrimle çözülebilir yapısından kurtulamadığı sürece, faşizm de devrimle gidebilir, ara dönem de devrimle sonuçlanabilir, ara dönem Türkiye tipi demokrasiyle sonuçlanırsa, bu kez Türkiye tipi demokrasi de devrimle yıkılabilir. Yani yalnızca tanklarla değil başka araçlarla gelen de devrimle gidebilir ve gitmelidir. Türkiye'de devrim olanağı vardır.

"Ulusal değerler" de hoş bir yıpranma içindedir. Genel olarak şövenist marşların hiçbir duygulanıncı özelliği kalmadı ki burjuva partileri, "parti marşı" (?) diye aşk şarkıları seçtiler. "Arım, balım, peteğim", "Bir gece ansızın gelebilirim"... Öte yandan, en etkin olmak istedikleri anlarda ise Aşık Mahzuni'nin "Dom Dom Kurşunu"nu seçebiliyorlar. Açık ki burjuvazinin ulusal değerleri, dom dom kurşunu yemişi gibi delik deşik olmuştur.

Nitekim, TKP-İşçinin Sesi'nin İstanbul'daki ilk TV yayını baştan sonra Enternasyonal Marşıyla doluydu. Burjuvazi hop oturup hop kalktı ama bunu dışa vuramadı. Yine Enternasyonal'i söylüyorlar diye şövenist bir kışkırtma yapamadı. Zira halk, Enternasyonal'i çok sevdi ve düşündükçe İstiklal Marşı ona anlamsız geliyor. Anlamsız geldiği de birçok eylemde somut olarak belirtildi. Hem cezaevle-

rinde, hem de okullarda İstiklal Marşı'na çok tepki gösterildi. Taa geçen yıl bu sıralar, bir okulda öğrenciler İstiklal Marşı'nı hem de Bakan'ın önünde avaz avaz bağırarak, alayederesine söyledikleri için cezalandırıldılar. Cezaevlerinde ise, işkenceciler İstiklal Marşı'nı, yıllarca uğraşıp bir türlü düzgün söylemediler.

Burjuvazinin "ulusal değerleri"nin nasıl aşınmış olduğuna hoş bir örnek de İşçinin Sesi'nin son TV yayınıdır. Yayın 30 Ağustos'da, tam vatan millet nutukları sırasında TRT'nin sesini keserek yapıldı. Çeşitli tepkiler geldi ama kimse de kalkıp, "vay efendim 30 Ağustos ulusal bayramımızda bunu yaptılar" demedi, daha doğrusu diyemedi!

Durumlar böyle. Yani, işçi sınıfımız daha deneyimli, halk

TKP, artık TKP-İşçinin Sesi'dir

Tercüman'ın bize ilişkin son yayın furyasında, ayrıca İstanbul'daki TV yayını haberini veren tüm öteki gazetelerde, bir de TKP'yle TKP-İşçinin Sesi'ni özdeş göstermeye yönelik bariz bir çaba var. Tercüman daha da ileri giderek, İşçinin Sesi'ni neredeyse resmilerin Londra'da çıkan yayını organı(!) ve TKP-İşçinin Sesi'ni de Haydar Kutlu başa geldikten sonra, onunla beraber (!) güçlenmiş resmi bir parça olarak göstermeye çalışmış. Bunun kuyruklu bir yalan olduğunu söylemeye bile gerek yok. Asıl söylemek istediğimiz, neden bu yalana gerek duyduklarıdır.

Bir önceki bölümde değindik. "12 Eylül öncesine döndürme" edebiyatıyla, burjuvazinin, işçi sınıfını olduğundan geri, eskisiyle aynı, böylece devrimci savaşımı da faşist darbelerle noktalanacak bir yenilgi süreci olarak göstermek, darbe öncesindeki devrime inançsızlık duygusunu tazelemek için çırpındığını belirttik. Her ne kadar bu çırpınıştan birşey bekleme de, burjuvazi yine de çırpınmaya devam edecektir. Ve aynı sularda çırpınan resimler, böyle bir çırpınıştaki kullanılmak için biçilmiş kaftandır.

Yaşanılan deneyimlerden yalnızca işçi sınıfı ders çıkarmadı. Burjuvazi ve oportünizm de dersler çıkardı, ilerledi. Ama onların ilerlemesi, daha büyük sahtekarlıklara, daha kuyruklu yalanlara başvurma yolunda bir "ilerleme"dir. Böyle bir yolda "ilerlemek" ciddi güçlükler taşır. Bu nedenle şimdi, burjuvazi ve oportünizm, yalancı şahit olarak birbirlerine daha çok muhtaç oluyorlar ve daha yakın "dayanışma" içinde çalışıyorlar.

Türkiye'de yığınların hoşnutsuzluğu patlama noktasına yaklaşıyor. Yığınlardan gerçek demokrasi istemi ve ekme kavgası özlemi çok güçlü bir biçimde, derinden gelerek yükseliyor. Bu durumda Türkiye'nin geleceğini belirleyecek olan hegemonya sorundur. Gidişata hangi sınıf damgasını basacak?

Burjuvazi, son şansını olduğunu kendi söylediği faşizm ile gidişatı değiştiremeyince, hatta gidişat faşizmi değiştirince, şimdi çeşit çeşit siyasal mallarla panayırda müşteri arıyor. Demireller, Cindoruklar militarizme karşı(!) demokrasi şampiyonluğuna(!) soyundular. Sosyal demokratların bir çeşidi de yetmedi, birkaç çeşidi türedi. Evren'in yargılanması bile tartışma konusu olabiliyor!

Evren'in yargılanması bugün tartışma konusu oluyor ama yarın gerçek olabilir. Arjantin'de işkencecileri yargılayan Alfonsin bizim İnönülerden, Gürkanlardan, Ecevitlerden hiç de farklı değildir. Orada nasıl işkenceci generaller, burjuvazinin halka sevimli görünme yarışında feda edildilerse, Türkiye'de de Evren'ler bal gibi feda edilebilirler. Burjuvazi için önemli olan, halka şirin gözükerek, kendi rejimini korumasıdır. Yani Evren günün birinde yargılanırsa, burjuvaziyi anti-faşist, demokrat sanacak değildir. Hegemonya sorunu ne denli bastırması ki, burjuvazi Evren'i bile feda etti diye düşünmeyeceğiz. Zira, Türkiye'de de sorun gündemdedir.

Tam böyle canalcı bir sorun

gündemdeyken, oportünizm burjuvazinin hegemonyayı alması için ne gerekiyorsa onu yapıyor. Ortalıkta çeşitli oportünist fikir ve odaklar var. Örneğin "sivil toplum"culuk ve bunu yayanlar var. Fokoculuk fikri de yavaş yavaş yaygınlaşıyor. Ama bu gibileri daha çok aydına, öğrenciye yönelik fikir ve odaklardır. İşçi sınıfı meydanlara aktığı zaman, bu fikir ve odakları hizaya sokmak çok kolaylaşır. Asıl bela, yine işçi sınıfına nişan alan fikir ve odaklardır ki bunların başında da resimler ve onların "Sol" Birliği geliyor.

Utandıran "komünist" adını kullanan TKP, DYP'yi bile "diktatörlük karşıtı demokrasi gücü" göstererek, demokrasi savaşında hegemonyayı, burjuvazinin de en gerici bir kesimine armağan etmeye çalışıyor. DYP'nin, SODEP'in, DSP'nin demokrasi kahramanlığını tam da sergilemek gerekirken, resmi "TKP", onlara övgüler yağdırıyor. Bu durumda, bu sahte "komünistleri" öne sürmek de burjuvazinin işine geliyor.

Sahte "komünistler" ancak gerçek komünist gösterilerek öne sürülebilir. Burjuvazi de bizi resimlerle özdeş göstermeye çalışarak, bizim pırıl pırıl görüşümüzü, güzel eylemlerimizi onlara atfederek, gerçekte menşeviklere övgü yağdırmış oluyor. Menşeviklerin kendi görüş ve işleri arasında onları gerçek komünist diye göstermeye görüşümüz olarak bile yarayabilecek birşey kalmadı. Bu nedenle burjuvazi, menşevikleri gerçek komünist gösterecek kaynağı ancak bizden bulabiliyor.

Burjuvazi bu yoldan menşevikleri öne çıkararak, birbiriyle yakından bağlı olarak, hem bugün hegemonya savaşında kendine yedek güçler hazırlıyor, hem de 12 Eylül öncesindeki devrime inançsızlığı tazeleme çırpınılarına bir yenisini katmış oluyor. Zira işçi sınıfına, devrime inançsızlığın, devrime ihanetin, yenilgiciliğin propagandasını yapacak menşeviklerden daha iyi bir aday yoktur.

Burjuvazi menşevikleri öne sürerek 12 Eylül öncesine dönmek isteyenlerin asıl kendisi olduğunu çok güzel sergiliyor. Herhalde burjuvazinin 12 Eylül öncesine en çok dönmeyi istediği konu da TKP konusudur.

12 Eylül öncesinde, "ne güzel", komünistler TKP içinde yalnızca bir kanattı. İşçinin Sesi TKP'nin Londra'da çıkan bir yayın organıydı. TKP yönetimi ise, "ne güzel" hain menşevizmin elindeydi. Kemal Türkler öldürüldüğünde menşevikler nasıl da milyonlarca işçinin öfkelerini "başarıyla" yatıştırdılar. Hatta işçiye nasıl bir kurşun da onlar sıkıldılar, gencecik komünist, İnanç Seçici vurdular. Ah nerede o "güzel" günler!

Tercüman gazetesinin bize son yakıştırmalarında biz adeta bu iç geçirmeyi görüyoruz. İşçinin Sesi'ni neredeyse menşevik partinin Londra'da yayınlanan bir gazetesini olarak göstermeye çalışmak gibi kuyruklu ve boşuna bir iç geçirmeyi çağırıyor: "Ah nerede o güzel günler!"

Geçti o "güzel" günleriniz. Artık TKP, TKP-İşçinin Sesi'dir. TKP-İşçinin Sesi, demokrasi savaşımında işçi demokratlarının devrimci sesi, sınıf savaşımında işçi sınıfının komünist meşalesidir.

Pinochet kendi aklınca kendine zararlı olmayacak bir alanda "geri" adım atmış ve bununla halk yığınlarının nefretini azaltabileceğini hesaplamıştır. Ancak yaşam bu hesabın tutmadığını gösterdi. Gelişmeler rejimin Şili halkının darbeleri altında bocaladığını ve kendi içinde çatırdamaya başladığını gösteriyor.

Şili'de gelecek sosyalizmdir

11 Eylül 1985 Şili'de Pinochet rejiminin 12. yıldönümü. Şili işçi sınıfı, anti-faşist devrimci güçleri büyük bir özveriyle mücadele ediyorlar. Pinochet'in kendisi bir sonraki 11 Eylül'ü çıkarıp çıkarmayacağından emin değil. 11 Eylül'ler artık yalnızca Pinochet rejiminin nasıl tezgahlandığının, bu tezgahta emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin rolünün ne olduğunun konuşulduğu günler olmaktan çok uzak. Artık 11 Eylül'ler Pinochet'in devrilmesi mücadelesinde ileri adımlara, rejimin iyice çatırdamaya başladığına tanıklık ediyor.

Pinochet, ülkenin güneyine yaptığı son gezi sırasında, konvoyun geçirdiği bir trafik kazasından hiç yaranlanmadan kurtulabilmiş. Onun ölümü her halde daha temiz olacak. Yıllardır Şili halkına yaptıklarının hesabını vererek, arkada borç (!) bırakmayarak ölecek. Zaten Pinochet de bu tür ölüm korkusuna kapılmış durumdadır. Bu yüzden bocalamaya başladı.

Pinochet, en sadık uşaklarıyla arasına kama sokacak bir adım attı. Rejimin vurucu gücü karabinerlerin ülkedeki kaçırma ve öldürme olaylarına katıldıklarını itiraf etti. Gizli haber alma örgütü CNI soruşturma yargıcı Jose Canovas'a, aralarında Şili Komünist Partisi yöneticilerinden üçünün de yer aldığı birçok kişinin öldürülmesine katılan 22 karabineri subayının isim listesini verdi. Ayrıca karabinerlerin helikopterle adam kaçırdıklarını, bunu gizlemek için de helikopter uçuş defterlerinde sahtekarlık yaptıklarını duyurdu.

Bu olayın ardından 5 general, 17 albay ve 7 yarbay olmak üzere toplam 29 karabineri subayı istifa etti veya ettirildi. Bunlara cuntanın ileri gelenlerinden karabineri komutanı Cesar Mendoza da dahil.

Olay birkaç türlü yorumlanabilir.

Birincisi, ordunun karabinerlerin etkinliğini kırmak istediği ve onları kendi denetimi altına almak istediği doğrultusunda. Karabinerler para-militer polis-jandarma karışımı bir vurucu güç. Rejimin kanlı saldırganlarının en önemli tezgahlayıcıları. Bugüne kadar da orduyla pekala uyum içinde bu işleri yaptıkları herkesin bildiği bir gerçek. Bu anlamda bugüne kadar böyle bir denetim altına alma gereksinimi duymayan ordunun buna neden şimdi gereksinim duyduğu sorusu önem kazanıyor. Denetim altına alma gereksinimi tek başına açıklayıcı olamıyor.

İkinci olasılık, rejimin saldırganlarını biraz daha rasyonalize etmeye çalışma gereksinimi duyması. Hatta bu değerlendirme, işkencede insan ölümünün önüne geçmek için tüm işkencelerin doktor gözetimi altında yapılması örneğiyle destekleniyor. Ancak bunun da bir yanı eksik.

Şili Komünist Partisi şimdilik sosyal demokratları sergiliyor, radikal demokrat ve Marksizm'den esinlenen küçük burjuva hareketleri etrafında toparlıyor.

Rejm neden işkencede insan ölümlünden korkuyor? Kan içiciliğinde bir değişme mi oldu?

Olayın en iyi açıklaması şudur. Pinochet rejimi, tüm gaddarlığına karşın zor durumdadır. Her saldırısı, her cinayeti Şili halkının rejime karşı nefretini ve tepkisini arttırmaktan öte bir işlev görmüyor. Dolayısıyla öldürme, artık terörize etme işlevini sürdürmüyor, tam tersine halkın yoğun tepkisine yol açıyor. Bu noktaya, rejimin hemen hiçbir ödün verecek durumu olmadığı ve hiçbir ödünün rejimi ayakta tutmaya yeterli olamayacağı gerçeği de katılırsa, olayı anlamak daha kolaylaşır.

Pinochet kendi aklınca kendine zararlı olmayacak bir alanda "geri" adım atmış ve bununla halk yığınlarının nefretini azaltabileceğini hesaplamıştır. Ancak yaşam bu hesabın tutmadığını gösterdi. Gelişmeler rejimin Şili halkının darbeleri altında bocaladığını ve kendi içinde çatırdamaya başladığını gösteriyor.

Açıklama sonrası gelişmeler
Mahkemenin açıklaması karabinerler arasında ihanete uğradıkları ve ayaklarının kaydırılmakta olduğu doğrultusunda yorumlandı ve karabinerler Pi-

Şili Komünist Partisi rejimin yıkılması ve ülkenin demokratikleştirilmesi konusunda burjuva muhalefetin sınırlılığını çok iyi saptamış bulunuyor. Ayrıca burjuva muhalefetin demokrasi tellallığının kapitalizmin korunmasıyla bağlı olduğunu, sistem içinde kalarak Pinochet'e alternatif arandığını da görüyor.

nochet'ye açıkça dış gösterdiler. Bu tür rejimlerin istikrarsızlığına ve rejimi oluşturan güçlerin birbirine güvensizliğine çok güzel

bir örnek. Yıllardır yaptıkları "hizmet" in kafalarının koparılmasıyla ödüllendirilmesi korkusu karabinerleri karşı-darbe hazırlıklarına itti. Pinochet buna karşı tedbirliydi ve "bu ülkede darbe yapacak tek kişi vardır, c da benim!" diye "gürledi". (The Guardian, 21 Ağustos 1985)

Bu gürleme rejimin içinde oluşan çatlağın gözlerden kaçırılmasına yetmediği gibi, Şili halkının tepkisini bir üst düzeye çıkardı. Açıklamanın yatıştırıcı bir işlev görmesini bekleyen Pinochet'i hayal kırıklığına uğratan bir biçimde yığın öfkesi patlama noktasına geldi. Toplumun en geri kesimleri bile ordunun diğer kesimlerinin, mahkemelerin ve bizzat Pinochet'in kendisinin de ölümlerden sorumlu olduğunu belirtti. Bu tür manevraların kanlı ellerini aklamayacağı üzerinde durdu.

Açıklamanın hemen ardından Santiago sokakları göstericilerle doldu. Uzun bir süredir sürmekte olan protesto eylemleri yeni bir ivme kazandı. Ölenlerin eşleri ve yakınları da yürüyüşlere katıldı.

Burjuva muhalefetin de biti yeniden kanlandı. Aynı gün onlar da Santiago'da Armars Meydanı'nda gösteri düzenlediler. Polis müdahale etti ve dağıtmak için basınçlı su kullandı. Hatta Hıristiyan Demokrat Parti liderlerinden Andres Zaldivar ve eski dışişleri bakanlarından Gabriel Valdos'un da yere yıkılanlar arasında olduğu bildiriliyor.

Burjuva muhalefet, Pinochet rejiminin içinin oyulmaya başlaması, devrimci halk muhalefetinin iktidar alternatifi olma gücünü göstermesi üzerine çalışmalarına hız vermiş bulunuyor.

1973'ten bu yana ilk kez değişik burjuva partileri bir araya geldi ve aralarında bir anlaşma imzalandı. Anlaşmanın ana çağrısı "Tam demokrasi için ulusal uzlaşma"dır. Anlaşma Başpiskopos Kardinal Juan Francisco Fresno'nun öncülük ettiği bir dizi toplantı sonucu gerçekleşti. Katılan partiler şunlar: Millî Birlik, Hıristiyan Demokrat Parti, Sosyalist Parti, Radikaller, Sosyal-demokratlar, Milliyetçi Parti, Hıristiyan Sol.

Bunlardan Millî Birlik son zamanlara kadar cuntanın ateşli savunucularındandı. Milliyetçi Parti azgın sağcı bir parti. Hıristiyan Demokratlar da Pinochet darbesine yolu temizleyen, rejimi uzunca bir süre destekleyen parti. Şimdi bu alay alay burjuva partileri, yanlarına sosyal-demokrasiyi ve din adamlarını da alarak demokrasi havarisini kesilmeye başladılar. Savundukları talepler de şunlar: Tam demokrasi, adalet, insan hakları

suçlarının yargılanması, mevcut anayasanın plebisitle değiştirilmesi, ardından başkanlık ve meclis seçimleri, olağanüstü du-

Şili Komünist Partisi, rejimi yıkmak ve gerçek demokrasi için devrim yolundan ilerlemenin zorunluluğunu vurguluyor. Şili Komünist Partisi şimdilik, hem sosyal-demokratların bu yolda yürümeğe yetenekli olmadığını sergiliyor, hem de ülkenin radikal-demokrat ve Marksizm'den esinlenen küçük burjuva hareketlerini etrafında toparlıyor.

rumun kaldırılması, sürgünlere Şili'ye geri dönme hakkı.

Bizim menşevikler bu talepleri bile savunmayan Türkiye burjuva muhalefetinin önünde diz çöküyorlar. Şili'de olsalardı mutlaka yerlere kapanırlardı. Ama geçmişten ders çıkarabilen Şili Komünist Partisi bu platformu reddediyor. Komünist partisi ülkede devrim için savaşma yeteneğine sahip olan güçlerle birlik oluyor. Rejime karşı silahlı mücadeleyi savunuyor. Gerçekten de tek çıkar yol budur. Bu burjuva topluluğunun programına dikkatle bakıldığında bu gerçek daha da belirginlik kazanıyor.

Burjuva muhalefet Pinochet rejimini devirmeden bir plebisit yapılması ve bu plebisitle anayasanın değiştirilmesi rüyası görüyor. Ondan sonra başkanlık ve meclis seçimleri yapılacak, Pinochet değiştirilecek! Her yönüyle sakat bir mantık.

Birincisi Pinochet rejiminin ayakta kaldığı koşullarda plebisit yapma olanağı yoktur, olursa bile Pinochet rejiminin baskısı altında toplumun gerçek eğilimlerini yansıtamaz. İkincisi böyle bir plebisit yapılsa ve plebisit sonucunda anayasanın değiştirilmesi sonucu çıksa bile bunu pratikte gerçekleştirmenin garantisi yoktur. Başkanlık hâlâ Pinochet'de. Pinochet daha sonra yapılacak başkanlık seçimi-

riyle değiştirilecek! Pinochet Anayasa'nın değiştirilmesine hayır deyince bu burjuva baylar ne yapacaklar?

Bunlar Pinochet'in hayır dememesi için Pinochet'in hoşuna gidecek çözümler arayacaklar herhalde. Örneğin Pinochet'e yaşam güvencesi verme, dışarıda bir post verip ülke dışında yaşamaya ikna etme, vb. "Uzlaşma"nın sağlanması için bunca çaba harcayan Kardinal Fresno, anlaşma metnini basıp yayınlayan Santiago Başpiskoposluğu da bu konuda üstlerine düşeni yapacaklardır mutlaka.

Şili Komünist Partisi'nin bir zamanlar iktidar ortağı olan, Pinochet'in katlettiği Allende'nin Sosyalist Partisi bu platformda yer alarak geçmişte çabuk unutulmuş benziyor. Hıristiyan Demokratlar'ın Pinochet'e verdiği aktif desteği, diğer partilerin daha son zamanlara kadar sürdürdükleri ateşli cunta savunuculuğunu birden "uzlaşma" uğruna bir kenara itivermiş. Şaşırtıcı bir yanı yok. Sosyal-demokrasi karakterine uygun olanı yapıyor. Belki de geçmişte komünistlerle iktidar ortaklığı yaparak işlediği "hatayı", Allende'nin kanını yerde bırakarak "telafi" etmeye çalışıyor.

Hıristiyan Sol, Komünist Partisi'yle görüşmeler yapmakta ve ŞKP'nin anlaşmaya katılması veya en azından destek vermesi için uğraşmaktadır. Son zamana kadar ŞKP bu tür önerileri reddetti. ŞKP, rejimin yıkılması ve ülkenin demokratikleştirilmesi konusunda burjuva muhalefetin sınırlılığını çok iyi saptamış bulunuyor. Ayrıca burjuva muhalefetin demokrasi tellallığının kapitalizmin korunmasıyla bağlı olduğunu, sistem içinde kalarak Pinochet'e alternatif arandığını da görüyor. Pinochet rejimini yıkmak ve ülkeyi gerçek demokrasi yoluna sokmak için devrim yolundan ilerlemenin zorunluluğunu vurguluyor. ŞKP şimdilik, hem burjuva muhalefet içinde yer alan sosyal-demokratların bu yolda yürümeğe yetenekli olmadığını sergiliyor, hem de ülkenin radikal-demokrat ve Marksizm'den esinlenen küçük burjuva hareketlerini etrafında toparlıyor. MIR'le kalıcı ittifak oluşturulmuş durumdadır.

Şili'de rejimin komünist partisinin başını çektiği gerçek demokrasi hareketi tarafından yıkılması, Latin Amerika'da ve dünyanın birçok yerinde burjuva imalatı "demokratikleşme" hareketlerinin solğunu kesecektir. Bu hareketlere kapılanan, bu hareketler arasında yer almak için el-etek öpen oportünistlerin ipliğini bir kez daha pazara çıkaracaktır.

ŞKP bu çizgisine bağlı kaldığı ve bunu pratikte uyguladığı sürece, Şili'de zafır işçi sınıfının, yıllardır kahır çeken Şili emekçilerinin olacaktır.

Kemal Uzun

Peru'da da "demokrasiye yavaş evrim" filmi sahnededir. Sosyal demokrasiinin iki yüzlülüğü ve çıkmazı

Latin Amerika ülkelerinden Peru'da da "demokrasiye yavaş evrim" filmi sahnededir. Bu filmin ötekilerden tek farkı Peru renklerine uyarlanmış olmasıdır. Ancak, 1985 Nisan'ında seçilen ve sosyal-demokrat bir programa sahip olan yeni Peru devlet başkanı Alan Garcia'nın da dört ayda ipliği pazara çıktı. Peru işçi sınıfı ve emekçi halkı, "yeni bir alternatif" getirme iddialarıyla iktidara gelen sosyal-demokrat Amerikan Devrimci Halk İttifakı (APRA) partisinden Garcia'nın, ülkenin kangrenleşmiş sorunlarına çözüm getiremeyeceğini kendi deneyleriyle görmeye başladı. Garcia daha şimdiden bu durumu gizleme telaşına düştü.

Yavaş evrimin öyküsü

Peru'da 1980 yılına kadar yönetimde bir askeri faşist cunta vardı. 1980'de, emperyalizmin geçiş kuşağı ülkelerindeki devrimci kabarmaya karşı geliştirdiği stratejinin bir parçası olarak Peru "sivil" yönetime geçti. Bu geçişin ilginç bir öyküsü var:

Halkın ekmeğine, özgürlüğüne saldıran faşist cunta Peru kapitalizminin hiçbir sorununa çözüm getirememişti. Çıkmazın korkutucu kabusu, burjuvaziyi giderek daha çok sıkıştırmaya başladı. Bu aşamada "demokratikleşme" süreci ortaya sürülmeğe başlandı. Şimdi başta bulunan ve demokrasi kahramanı görünen Amerikan Devrimci Halk İttifakı APRA'nın üst düzey yöneticileri o zaman cuntayla pazarlığa oturdular. Hatta APRA'nın birçok üst düzey yöneticisi cuntadan önemli görevler devraldı. APRA, yığınların öfkesini bastırma konusunda, cuntaya güvence verdi. Çözüm sürecinin yeni bir devrimci duruma yolaçmasını engellemek için özel görevler üstlendi. Ancak onların bu pazarlıkları, seçimleri kazanmasına kesin gözüyle bakılan APRA'ya karşı şiddetli tepkilere yol açtı ve 1980'deki seçimleri sağ siyasal çizgiye sahip olan Belaunde kazandı.

Belaunde'nin seçimleri kazanmasının nedeni, cuntayla uzlaşmadığı izlenimini yaratması, hatta çoğu kez cuntanın "saldırılarına" hedef olmasının propagandasını iyi yapmasıydı. Belaunde'nin don-gömlek tutuklanışı, 1978'de cuntanın düzenlediği kurucu meclis seçimlerine katılmayı reddetmesi, uzunca bir süre kendisinin cunta aleyhtarı olduğu doğrultusunda propaganda edildi.

Belaunde'nin seçimleri kazanması, emperyalist burjuvazi tarafından Latin Amerika'da "demokratikleşme" sürecinin zaferi olarak lanse edildi. Ancak yapılan bu "parlak" propagandaya karşın Belaunde'nin Peru halkına getirdiği, baskı, yoksulluk ve gözyaşı oldu. Belaunde dönemi cunta dönemini geride bıraktı. 1985'e kadarki 5 yılı içinde Af

Halkın ekmeğine el atan sosyal-demokrasi, yığınların geçmiş dönemin zulmüne duyduğu tepkiyi sömürme ve yığınları yatıştırma taktiğine başvuruyor.

Örgütü'nün rakamlarıyla 1005 kişi tutuklandıktan sonra öldürüldü. Bu sayının çok daha yüksek 4000-6000 kadar olması da var. Ekonominin, bunalımın kısılcacından çıkması şöyle dursun, soluk alması bile sağlanamadı. 14 milyar dolarlık dış borç yükü altında, emekçi halkın son lokmasına da göz dikildi.

1985 seçimleri

1985 seçimlerine böyle bir ortamda gidildi. APRA adayı Garcia, son yılların moda sloganı "değişim"le seçime gitti. Komünist parti alternatifinin güçlü olmaması nedeniyle, "değişim" kandırması önemli ölçüde tuttu ve Garcia %50 oranında oy alarak seçimi kazandı.

Garcia'nın APRA'sı dışında seçimlere katılan diğer parti ve ittifakların aldıkları oylar şöyle: Belaunde'nin halefi olarak sunulan Halkçı Hareket Partisi adayı Javier Alva yalnızca %6, Demokratik Bütünleşme Partisi adayı Luis Bedoya %11, 6 partiden oluşan ve başını Lima Belediye Başkanı Alfonso Barrantes'in çektiği Birleşik Sol %22. Diğer oylar küçük oranlarla değişik partiler arasında dağıldı.

Komünist alternatifin güçlü olmadığını söylemekle %22'lik oy oranı birbiriyle çelişir gibi görünüyor. Ancak bu Birleşik Sol'un Türkiye'deki "Sol Birlik"i anımsatan bir hastalığı var: Sosyal demokrasi kuyrukçuluğu. Nitekim ittifakın başkanı aday

Zayıf halkalarda sosyal-demokrasiinin çıkmazı, burjuva egemenliğini ayakta tutabilmek için burjuvazinin verme olanağına sahip olmadığı bir takım vaatlerde bulunarak yığınların kabaran öfkesini bastırmaya çalışmasıdır. Yalancının mumunun ancak yatsıya kadar yanacağı da açık bir gerçektir.

Barrantes seçimlerden sonra seçimleri değerlendirdiği bir konuşmasında şöyle diyor: "Bu halkın bir zaferidir. Sağ silindi.

14 Temmuz'da yapılacak ikinci tur seçimlerde anlamsız bir cepheleşmeyi önlemek için Garcia lehine adaylıktan çekilebilirim." (Newsweek, 29 Nisan 1985) Böylece APRA'nın zaferi, halkın zaferi olarak lanse ediliyor. Ayrıca "Birleşik Sol" sosyal-demokrasi karşısında alternatif olma işlevine son veriyor. Garcia'ya ileri adım attırma umudu gözleri bürümüş gidiyor.

Kendilerine Marksist sol diyen "Birleşik Sol"un bu tutumu Garcia'nın önündeki engelleri önemli ölçüde kaldırmış durumda. Bu durumu değerlendiren Garcia, elini kolunu bağlamayacak konularda bol bol anti-emperyalist bir jargon kullanıyor. İş pratiğe geldiğinde emperyalizmin dayattığı işbölümünün gereklerini bir bir yerine getiriyor.

13 Ağustos 1985 tarihli *The Guardian* gazetesi, Garcia'nın batılı bankerlerle yaptığı toplantıda borçları ödeyeceğini, ancak zaman zaman kendisine bırakılması gerektiğini, Peru'nun "Batı mali sistemi" içinde kalacağını özel bir vurguyla belirttiğini yazdı. Yalnız o kadarla da kalmadı. Fidel Kastro'nun borçları ödememe çağrısına karşı çıktı ve bu çağrıyı samimi olmakla suçladı. Ayrıca Havana'da yapılacak borçları tartışma toplantısına temsilci gönderilmesini yasakladı. Bununla da yetinmedi. Batılı bankerlere İMF'yle anlaşma yapmamasının nedenini çok inandırıcı bir biçimde şöyle açıkladı: Ülkede alınması gereken sert ekonomik önlemler vardır. Bu tedbirleri almak için kamuoyu desteğine gereksinim vardır. İMF'yle anlaşıp bu siyasal desteği yitirmek istemiyorum.

Anti-emperyalist, anti-İMF sözlerinin altında yatan çıplak gerçeği Garcia'nın ağzından işitene bizce pek fazla bir sürpriz yanı yok. Ancak bunda, sosyal-demokrasi kuyrukçularının alacakları önemli derslerin olduğu çok açık.

Kaldı ki, Garcia'nın bu mak-yavelizmi yalnızca iç siyasetle sınırlı değil. Seçilir seçilmez Küba'ya, Fidel Kastro'ya karşı da alternatif olduğunu ileri sürdü. Kendisinin İMF'yle anlaşma yapmayacağını, Fidel Kastro'nun ise SSCB'ye olan borçları konusunda aynı tavrı alamayacağını belirtip, borçlara karşı en tutarlı tavrın kendisince konduğunu açıkladı. Sovyetler Birliği'nin Küba'ya yaptığı yardımlarla İMF'nin borçlarını aynı kefeye koyarak hem İMF'yi okşadı, hem de sosyalizm düşmanlığını kustu. ABD'nin Küba'ya karşı ablukasına göz yumarak Küba'nın borç alma zorunluluğunun emperyalizmden kaynaklandığını gizlemeye çalıştı.

Garcia ne vaad etti, ne yapıyor?

"Değişim" programının temel mesajlarından biri, Peru kapitalizminin yarattığı eşitsiz yapının değiştirileceği ve yoksul kesimlere gelir artışı sağlanacağıdır. Tekellerin egemenliğini sağlam-

Son yıllarda emperyalizmin

zayıf halkalarında "değişim", "demokratikleşme", "yeni alternatif" gibi kılıflar altında pazarlanan reçeteler artık kabak tadı vermeye başladı. Emekçi yığınlar aynı filmi seyretmekten sıkılmaya başladı. Bu filmi koparıp atmanın nesnel koşulları günden güne olgunlaşıyor.

laştırma işlevini yüklenen Garcia'nın bu alanda yaptığı tek şey, bir enflasyonu önleme paketi açıklamak oldu.

Bu pakette halk yararına gibi görünen tek önlem fiyatların dondurulmasıydı. Ancak bunun da bir kandırma olduğu kısa sürede açığa çıktı. Çünkü bütçedeki açığı kapatmak için başvurulan yöntem, tekelleri vergilemek yerine, petrol fiyatlarına %33'lük bir zam kararının alınması oldu. Bu fiyat artışının tüm tüketim maddelerine yansıtılması kaçınılmazdır. Sonuçta yine halkın cebine el atılmaktadır. Zaten emperyalist burjuvazi bile Garcia'nın fiyatların dondurulması kararının "kısa vadeli bir kumar" olduğu noktasında anlayış birliğine vardı.

Garcia biraz popülist bir boyayla yeni kemer sıkma önlemleri aldı. Devlet görevlilerinin bazı lüks harcamalarını da kısmayı içeren bir "devlet harcamalarını azaltma" kararı aldı. Ama devlet harcamalarını azaltmak genelinde bazı sosyal harcamaların kısılması demektir. Bu alana aktarılan sınırlı fonların bile yeniden tekellere transferi demektir.

Garcia'nın bu siyasetine karşı işçilerin-emekçilerin tepkileri yükselmeye başladı. Bankacılık sektöründe çalışan ve haftalık ücretleri çok düşük olan memurların %80'i, yaklaşık 30.000 memur grevde. Garcia'nın buna yanıtı ayaklanma polisini ban-

kaları korumak üzere görevlendirmek oldu. Başkent Lima'daki bankacılık tekelleri polisin silahı ve panzeriyle "emniyet" altında tutuluyor. Çalışanlar da aynı silahların tehdidi altındadır. Tam da sosyal-demokrasiinin niteliğini açığa vuran bir durum.

Kısa süre içinde işçi sınıfına, emekçi halka verecek birşeyi olmadığı açığa çıkan Garcia, "yitirmek istemediği" halk desteğini sürdürebilmek için şimdi Alfonsin'in Arjantin'de oynadığı kartı oynamaya başladı. Belaunde dönemindeki işkence ve öldürme olayları konusunda bir kampanya başlatıldı. Halkın ekmeğine el atan sosyal-demokrasi, yığınların geçmiş dönemin zulmüne duyduğu tepkiyi sömürme ve yığınları yatıştırma taktiğine başvuruyor.

Bu oyunun tutmadığı Arjantin'de açığa çıktı. Peru'da da tutmayacaktır. Dünyanın her tarafında olduğu gibi, Peru'da da işkencecilerden, katillerden hesap sormakla, devrimci halk iktidarının kurulması arasındaki kopmaz bağ yığınların bilincinde giderek güçleniyor. Bu tür oyunların ülkedeki ekonomik açmazı, bu açmazın çalışanlara yaktığı ağır yükü gözlerden saklama olanağı pek kalmadı.

Zayıf halkalarda sosyal-demokrasiinin çıkmazı, burjuva egemenliğini ayakta tutabilmek için burjuvazinin verme olanağına sahip olmadığı bir takım vaatlerde bulunarak yığınların kabaran öfkesini bastırmaya çalışmasıdır. Ancak yalancının mumunun ancak yatsıya kadar yanacağı da açık bir gerçektir. Peru'yla ilgili bir yazıda emperyalist burjuvazinin yayın organlarından *Newsweek* şöyle diyor:

"Ülkenin umudu, Alfonsin'in Arjantin'de yapmaya çalıştığı gibi, Garcia'nın kişisel gayretini ve sağladığı seçmen desteğini ekonomik kaosun kabarcığını bastırmak için kullanabilmesidir. Fakat, komşu Bolivya'da olduğu gibi, sol sivil iktidarın yeni bir muhafazakar tepkiye yolaçmasından ve aşağıya doğru giden helezonik gelişmeyi hızlandırmasından korkuluyor." (Newsweek, 29 Nisan 1985)

Ne diyebiliriz? Korkmakta haklılar! Ancak emperyalistler gerçek korkularını dile getirmiyorlar. Korkuyu değişik sıfatlarla değişik biçimde formüle ediyorlar. Onların gerçek korkusu, ekonomik kaosun içinden fıskırarak akan devrimdir.

Son yıllarda emperyalizmin zayıf halkalarında "değişim", "demokratikleşme", "yeni alternatif" gibi kılıflar altında pazarlanan reçeteler artık kabak tadı vermeye başladı. Emekçi yığınlar aynı filmi seyretmekten sıkılmaya başladı. Bu filmi koparıp atmanın nesnel koşulları günden güne olgunlaşıyor. Geçiş kuşağı ülkelerindeki işçi sınıfı ve emekçiler gerçek "değişim"i kendi elleriyle gerçekleştireceklerdir.

Kamil Uçar

12 Eylül'ün 5. yıldönümünde Evren'in yargılanması tartışılıyor.

Nereden nereye

Sağ burjuvalar Evren'i sıkıştırırken, sol burjuvalar Evren'i poh pohlayıp yatıştırmak işlevi görmekte ve sağ burjuvaların "sıkıştırma haklarının" savunuculuğunu yapmaktadırlar. Bu şunu gösterir: Arjantin,

Peru gibi örneklerden ders çıkaran Türkiye burjuvazisi, halka hoş gözükme, patlamaları önlemek için gerekirse işkencecileri yargılama işinde, ipin ucunu kendi sol kanadına bile kaptırmamak için çırpınıyor.

Tam da 12 Eylül'ün 5. yıldönümüne rastlayan şu günlerde, Evren'in yargılanması tartışılıyor! Nereden nereye!

Bilindiği gibi Evren, Meclis'i açış konuşmasında faşizm artığı, azınlı gerici, anti-demokratik ne varsa sahip çıktı. Ancak ortamın bugün ne denli farklı olduğunu o da kokladı için, konuşmada söylediklerini "kişisel" görüşleri olarak sunmak zorunda kaldı! Sunduğu "kişisel" görüşleri arasında, Anayasa'nın geçici 15. maddesinin değişmemesi gerektiği de vardı.

Bunun üzerine Nazlı Ilıcak bir yazı yazdı ve şöyle dedi

"Geçici 15. maddeyi değiştirip, 12 Eylül hareketını yapanları mahkeme önüne çıkarmak gibi bir eğilimi doğrusu biz sezmeyoruz. Bu yüzden Evren'in hassasiyetini anlamakta güçlük çekiyoruz."

Bugün Türkiye'de halk yığınları işkenceci Evren'i ve şürekasını devrimci savaşla yargılama eğilimi taşıdıkları için, halka hoş görünmek isteyen burjuvalar arasında da Evren'i mahkeme önünde yargılama eğilimi vardır. Nazlı Ilıcak da kuşkusuz bunu biliyordur. Zaten onun demek istediği başka: Evren'e, geçici 15. maddeler kalksın, başa DYP

gelsin, o zaman biz seni kurtarıyoruz demek istiyor. Evren'i hem himaye ediyor, hem de belli yönde davranması için ona baskı yapıyor.

Evren'in konuşması ardından Demirel'in de, Ilıcak'a benzer bir çizgide pazarlığı içeren "sert" yanıtı çıktı. Demirel, Evren'in Anayasa'nın ve 2969 sayılı yasanın hangi maddelerinin hangi bendlerini "ihlal ettiğini" bir bir sıralayarak, hatta "yargılama" tehdidi de yaptı. Onun da demek istediği, Ilıcak'la özde aynıdır.

Demirel'ler, Evren'in açış konuşmasında Meclis'te bulunmayan Cindoruk'lar, Ilıcak'lar, Ev-

ren'i "sert" bir biçimde sıkıştırırken, sosyal demokratlar kokteyllerde Evren'le kadeh tokuşturup, evet efendim sepet efendim deyip ona saygılar düzüyor, onunla esperi alış veriş yapıyorlar. Bu arada Evren'e verilen yanıtların basılmasını da savunuyorlar. Yani sağ burjuvalar Evren'i sıkıştırırken, sol burjuvalar Evren'i poh pohlayıp yatıştırmak işlevi görmekte ve sağ burjuvaların "sıkıştırma haklarının" savunuculuğunu yapmaktadırlar.

Bu şunu gösteriri: Arjantin, Peru gibi örneklerden ders çıkaran Türkiye burjuvazisi, halka

hoş gözükme, patlamaları önlemek için gerekirse işkencecileri yargılama işinde, ipin ucunu kendi sol kanadına bile kaptırmamak için çırpınıyor. Burası Türkiye diyor, ipi burjuva soluna kaptırırsak, oradan nereye gider belli olmaz! Aynı nedenle, öz-sansürlü burjuva solu kendini hâlâ "büyük baskı" altında hissederken, sağ burjuvalar "militanca" karşı koyuyorlar!

Ama geçti Borun pazarı! İşçi sınıfımız bugün hegemonvayı sağ burjuvalara da, sol burjuvalara da koklattırmamaya kararlıdır.

Cemile Çakmak

"Af" çıkararak kendilerini affettirmek istiyorlar

Halk onları affetmeyecek!

12 Eylül'ün ağır terörünü affettirmek için gündeme gelen af artık bağlanma aşamasına geldi. Yoğun tartışma yürüyor. Bu tartışmanın ana konusu da şu:

1982 Anayasası'nın 14. maddesi, af konusunda yasama meclisini sınırlıyor. Bu maddeye göre, "siyasal suçlar" kapsam dışı bırakılıyor.

Bu madde, 1982 Anayasası'na egemen olan, yasama ve yargıya saldırı anlayışının örneklerinden biridir. Boy boy burjuva liberaler, anti-demokratik hükümlerle dolu anayasada bir dizi akli evlilikler bularak 14. maddenin etkisini giderici öneriler yapıyorlar.

Kimisi, 1982 Anayasası, genel seçim sonuçlarının ilan edildiği 14 Kasım 1983'de yürürlüğe girmişti, dolayısıyla, anayasanın ilgili maddesi bu tarihten öncesini kapsamaz, o halde, meclis geçmişe dönük af çıkarabilir, diyor. Kimisi, 14. maddenin kapsam dışı bıraktıkları "kesin hüküm giyen"lerdir, o halde, halen yargılanması sürenler affa alınabilir, diyor. Kimisi de, bu yollara başvurmayalım — çünkü Evren'i kızdırabiliriz — 647 sayılı infaz yasasında değişiklik yaparak ceza tecili uygulamasını getirelim, diyor.

Önerilen çözümlerin daha sayamadığımız bütün bu renkliliklerine rağmen, hepsinin iki ortak noktası vardır. Birincisi, hiçbir, yasama ve yargıya saldırılarla dolu, baskıcı ve alabildiğine anti-demokratik 1982 Anayasası'nı kaldırıp atmak gerektiğini söylemiyor. İkincisi ve daha önemlisi, hepsi de af gerekçesini devletin "atıfeti"ne, "bağışlayıcılığı"na bağlıyor.

Örneğin, burjuva solun en yeni oluşumu, SODEP-Halkçı Parti birleşmesi, af konusundaki

ortak deklarasyonda şöyle diyor:

"Çıkarılacak bir af yasanın 'ideolojik' kökenli suçlar arasında ayırım yaparak, bir kısmını kapsamına alması, bir kısmını dışlaması da, toplumun adalet ve eşitlik duygularını çok zedeler. Devlet 'bağışlayıcı' olayım derken, 'adaletsiz' ve 'keyfi'

bir görünümü verir ve onarılmaz saygınlık kayıplarına uğrayabilir." (Nokta, 18 Ağustos 1985)

Görüldüğü gibi burjuva solun endişesi, burjuva devletin "onarılmaz saygınlık kayıplarına uğramaması" merkezindedir. Onun için, "aman affı geniş tutalım,

yıgınlardaki öfkeyi yatıştıralım yoksa burjuva devletin sürekliliği kazaya uğrar" diyor. Sosyal demokratlar, daha geniş birşeyler veriyor görünerek burjuva devletin saygınlığının kurtarılmasını savunuyorlar.

Ya "sol hareket"imiz ne yapıyor? Onun da ezici çoğunluğu,

özünde, burjuva solun getirdiğinin kuyruğuna takılıyor. Bütün âdet yerini bulsun kabilinden "militanca" sözlerin altında, burjuva devletten af dileyen aynı burjuva liberal tez sirtıyor.

Günümüzde iyice karmaşıklaşan hukuk sisteminde, affın gerçek siyasal nedenlerinin üstünü örten ve affı "sınıflar üstü" gösteren bir dizi aldatma mekanizmaları vardır. Bu "parlak" gerekçelerin örtmeye çalıştığı gerçeği, yönetici sınıf hukukunun en az geliştiği, dolayısıyla, bu hukuk altında yatan anlayışların en çıplak olarak yansıdığı eski uygulamalarda yakalamak mümkündür. Örneğin, Osmanlılar'da af, padişahın "iade-i âfiyet"i için ilan edilmiş. Yani, halkın artan hoşnutsuzluğu iktidarını tehdit etmesiyle padişahın ağzının tadı kaçarmış. Af, padişahın ağzının tadı, huzuru yerine gelsin diyeymiş.

Bugün de öyle. Af, yönetici sınıfların geçmişte uyguladığı terörün halkta uyandırdığı öfkeyi gidermek, yani kendisini affettirmek içindir. Böyle olduğu halde sol hareketin af da af diye bağırması, sanki tutuklu devrimciler suçluymuş gibi bir izlem yaratarak burjuvazinin işine yararmaktadır.

İşçinin, emekçinin özgürlüğü için, sömürüye, baskıya, karşı en yiğit savaşım içinde hapse düşen devrimciler, komünistler "suçlu" değildirler. Zaten, onlar bu "suçları" hiçbir zaman kabul etmedikleri için bu savaşım için dedirler. Bu nedenle, bir burjuva affı belge yaparak, toplum nazarında "suçluluğu" kabullenme durumuna düşmek komünistlerin işi değildir.

Burjuvazi affa, halka uyguladığı terörü affettirmek için başvuruyor. Halk onu affetmeyecektir.

Sami Rasin

Binlerce haksızlığa bir örnek de 1402 uygulamasıdır.

1402'ye karşı sesler yükseliyor

1402 sayılı sıkıyönetim yasanın anti-demokratik hükümlerine göre işten el çekirilen öğretim üyelerinin durumu üstüne tartışmalar genişliyor.

Bilindiği gibi, YÖK, sıkıyönetim komutanlıklarının "güvenlik soruşturması"yla "sakıncalı" bulunduğu ileriye öğretim üyelerinin işlerine son vermişti. Ancak, birçok ilde sıkıyönetimin kaldırılmasıyla birlikte, 1402 sayılı yasaya dayanarak yapılan uygulamalar, burjuva hukukuna göre bile, geçerliliğini yitirmiş oldu. Bunun üzerine, işten atılan öğretim görevlileri, YÖK'e başvurarak işlerine iade edilmelerini istediler.

YÖK başkanı İ. Doğramacı, kendi imzasıyla yapılan bu anti-demokratik uygulamadan sorumlu olmasına rağmen, biz buna karışmayız, işe geri alma konusunda ilgili üniversiteler karar versin, dedi. YÖK'e başvuruların, atıldıkları üniversitelere müracaat etmelerini söyledi.

Ankara Üniversitesi Yönetim Kurulu, 1402'nin 2766 sayılı yasayla değiştirilen 2. maddesinin "bir daha kamu hizmetine

dönüş imkanı vermediği" yorumunu yaptı. Faşist rektör Tarık Somer, müracaatçılara bu yolda bir mektup yolladı. (Cumhuriyet, 15 Ağustos, 1985).

Bu arada ılığınç bir hukuksal gelişme oldu. Gazi Üniversitesi'ndeki görevine son verilen Dr. Figen Günalp, idare mahkemesinden yürütmeyi durdurma kararı aldı. Üniversite, mahkeme kararını uygulamadı. Bunun üzerine, Dr. Günalp, mahkeme kararını tanımayan rektör Şakir Akça ile İdari Bilimler Fakültesi Dekanı Turgut Önen aleyhine tazminat davası açtı. Yargıtay 4. Hukuk Dairesi, "yürütme organları ve idarenin, mahkeme kararlarına uymak zorunda oldukları" kararına vardı. (Cumhuriyet, 5 Ağustos, 1985). Böylece, varolan hukuksal yapıda, 1402'nin hükümlerini giderici bir hak arama yolu açıldı.

Eski Ankara Üniversitesi dekanlarından ve 1402'nin kıyımına uğrayan Prof. Cevat Genay, bu konuda yürütme ve yargı arasındaki yetki ilişkisinin şöyle olması gerektiğini söyledi:

"Kamu görevlerinden kısıtlama gibi önemli bir karar, mahkeme kanalıyla verilebilir. Diğerleri, idari tedbirdir. İdari kararlar, idari mahkeme kararı olmadıkça süreyle kısıtlıdır." (Cumhuriyet, 17 Ağustos, 1975)

Gazi Üniversitesi'ndeki görevinden uzaklaştırılan Doçent Yalçın Küçük de bütün hukuksal kanalları denedikten sonra bir sonuç alamazsa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuracağını söyledi.

Bu demokratik tartışma odağının da gösterdiği gibi, ara dönemde hızla sola doğru kayan toplumsal güç ilişkilerinin üstüne oturan hukuk alanında, ciddi bir çatışma vardır. Yargı ve yasamanın üstünde alabildiğine güçlü bir yürütmeyi öngören hukuk sistemi, eski, güdük hak ve özgürlük düzeyiyle bile uzlaşmaz bir çelişki içindedir. Bu, demokratik hak ve özgürlükler savaşımının, bu savaşımında işçi sınıfının devrimci sesini yükseltmenin taşıdığı canalcı önemi göstermektedir.

Sami Rasin